HALKIN SESİ

25 MAYIS 1976

250 Kuruş

58

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

YURTSEVER GENÇLİK MİLLÎ KURTULUŞ SAVAŞININ MİRASÇISIDIR

19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı için İstanbul'un İnönü stadyumunda yapılan gösteriler anti-emperyalist, anti-faşist bir harekete dönüştü. Gençlik 19 Mayıs'ın yurtsever ve demokratik özüne sahip çıkarak, bu günü faşistlere bırakmayacağını gösterdi. Stadda seyirciler arasında bulunan gençler gösteriler sırasında "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye", "Kahrolsun Faşizm", "Demokratik Lise" yazılı pankartlar açtılar. Gösteriler sırasında "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşistler","Copsuz Eğitim", "DGM Kapansın Zindanlar Boşalsın", "Basına Özgürlük", "İşkenceye Son", "Doğuda Millî Zulme Son" sloganları sık sık atıldı. Stadda bulunan polisler,özellikle "İşkenceye Son" sloganı atılırken halkı ve gençleri tehdit ederek, küfrettiler.

Gösteriler için sahaya giren Atatürk Eğitim Enstitüsü öğrencileri çıkarken "Kahrolsun Faşizm", "Bağımsız Türkiye" sloganlarını attılar ve bütün halkın sevgisini topladılar. Daha sonra sahaya giren liselerin birçoğu "Demokratik Lise" sloganını atarak sahadan çıktılar. İstanbul Valisi gençler tarafından protesto edildi.

Bu arada devrimci marşlar söylendi, Halkın Sesi ve diğer devrimci yayın organları satıldı.

Gösteriler sırasında polis ve jandarma birlikleri stadın çevresinde birikmişlerdi. Gösterilerden sonra polis stadın diğer kapılarını tutarak, devrimci gençlerin daha çok bulundukları kısmın kapısını açtı ve çıkanlara saldırmaya başladı. Bu sırada staddan çıkamayan halk durumu protesto etti ve kapıları açtırttı. Dışarı çıkan halk polisin önünü keserek gençlere yapılan saldırıyı durdurmaya çalıştı. Polis ise çoluk çocuk demeden bütün halka coplarla saldırdı. Jandarmalar kamyonlardan inerek sıra sıra dizildiler ve silahlarını çekmeye hazırlandılar. Halk,polisin saldırısına karşı koydu ve bazı polisler yaralandılar, halk tarafından tartaklandılar. Bu sırada çok sayıdaki polis ve jandarma birçok genci ve halktan kimseleri arabalara doldurarak götürdü. Ancak halkın anti-faşist sloganlar söylemesini engelleyemediler.

19 Mayıs'ların ve Türkiye halkının emperyalizme karşı mücadelesinin gerçek mirasçılarının bugünkü hakim sınıflar değil yurtsever gençlik olduğu, 19 Mayıs 1976 da bir kere daha doğrulandı.

Kahramanmaraş'ta halk faşist saldırıyı göğüsledi

Bütün ülke çapında sürdürülen faşist baskılar, Kahramanmaraş Ticaret Lisesi'nin devrimci öğrencileri üzerinde de hüküm sürmektedir. Bir avuç faşist komandonun saldırısı ve Ticaret Lisesi faşist öğretmenlerinin tertiplediği oyunlar, 1975-1976 öğretim yılı başından beri devam etmektedir. Son saldırı, 30 Nisan 1976 Cuma günü okul dağıldıktan sonra, saat 19.00 sularında aşağıdaki gibi yaşanmıştır:

Ahmet Çamsarı, Mehmet Çevik ve Mehmet Dizibüyük adındaki öğretmenler tarafından düzenlenen faşist saldırının meydana geleceğini önceden haber alan okul idaresi, polise telefon ederek olayın önlenmesini istedi. Faşistlerle işbirliği halinde olan polis, zamanında tedbir almadı. Bunu fırsat bilen komandolar ve genellikle "kırk haramiler" adı verilen Kahramanmaraş Eğitim Enstitüsü faşist komandoları, devrimcilerin üzerine zincir, muşta ve demir çubuklarla saldırarak Mustafa Kılıçlıoğlu, Kalender Hışır, Mustafa Temizsoy, Hüseyin Torun ve İsmail Serin adlı öğrencileri ağır şekilde yaraladılar.

Olayı duyarak öğrencilerin yardımına koşan Yürük Selim halkı, Akdere sokağında polis ile faşist komandoların barikatlarıyla karşılaştılar. Barikatı yardık ve olay yerine gelerek, faşist komandolarla taşlarla çatıştık. Daha sonra gelen bir diğer polis grubu, olay yerindeki komando ve polislerle birleşerek, devrimcileri ve halkı silah ve coplarla dağıtmak istediler. Faşistlere ve polise karşı dişediş bir mücadele verdik ve mahalleye kadar "kahrolsun faşistler", "katil iktidar", "polissiz eğitim", "işçi-köylü elele, demokratik devrimde", "ne Amerika, ne Rusya, bağımsız Türkiye" sloganlarıyla geldik. Bütün halk birleşerek, polislerin saldırılarına daha güçlü bir şekilde karşı koydu. Polis arabalarının camları kırıldı. İki polis yaralandı. Mahalledeki Erenler taksi durağının kulübesi tahrip edildi ve buranın faşist taksi şoförleri canlarını zor kurtardılar.

Daha sonra askeriyeden yardım isteyen polisler, 40-50 jandarmayla birlikte halka tekrar saldırdılar. Mustafa Kapan ismindeki bir işçiyi ağır şekilde yaraladılar. Polisler rastgele evleri aradılar, kapıları kırıp halka gözdağı vermeye çalıştılar. Mahallenin elektriği Belediye tarafından kasıtlı olarak kesildi. Olaydan haberi bile olmayan birkaç kişi güvenlik kuvvetlerince tutuklandılar. Daha sonra hastaneye yaralı arkadaşları görmeye gittiğimizde, polis hepimizi yaylım ateşine tuttu.

Kahramanmaraş Ticaret Lisesi'nin devrimci öğrencileri ve Yürük Selim mahallesi halkı olarak bizler, tüm faşist saldırılara karşı omuz omuza mücadelede kararlıyız.

KAHROLSUN FAŞİSTLER VE SOSYAL-FAŞİSTLER!

NE AMERİKA, NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

BİR DEVRİMCİ

İSLAM KONFERANSI TÜRKİYE'NİN VE BÜTÜN ÜÇÜNCÜ DÜNYANIN YARARINA OLDU

İslâm Ülkeleri Konferansı'nın Yedinci Dışişleri Bakanları Toplantısı, geçtiğimiz hafta içinde İstanbul'da sona erdi. Konferans'ta alınan kararlar, Üçüncü Dünyanın birlik ve bağımsızlık eğilimlerinin giderek güçlendiğini bir kere daha ortaya koydu.

***Orta Doğu** konusunda Konferans, Arap ülkelerinin işgal altındaki topraklarını kurtarmak için ve Filistin halkının da bütün millî haklarına kavuşmak için emperyalizme ve siyonizme karşı verdikleri mücadeleyi desteklediğini bir kere daha ifade etti; bütün ülkeleri Filistin kurtuluş hareketine yardıma ve İsrail ile diplomatik ilişkilerini kesmeye çağırdı.*

Afrika konusunda Konferans, beyaz ırkçı rejimleri mahkûm etti; Zimbabve ve Namibya halkları ile Mozambik ve Zambiya'nın bu rejimlere karşı sürdürdükleri mücadelenin yanında yer aldığını açıkladı.

Birleşmiş Milletler konusunda Konferans, B.M. Yasasının Üçüncü Dünya ülkelerinin istekleri doğrultusunda değiştirilmesini ve büyük devletlerin sultasına son verilmesini talep etti.

Yeni ve âdil bir uluslararası iktisadî düzen kurulması konusunda Konferans, Üçüncü Dünyanın ticaret, sanayi, teknoloji, maliye ve deniz hukuku alanlarındaki bütün taleplerini benimsediğini ve İslâm ülkeleri ile Üçüncü Dünyanın bütünü arasındaki dayanışmanın büyük bir önem taşıdığını tekrarladı.

Nihayet Kıbrıs konusunda Konferans, MC hükümetinin evsahipliği vasfına dayanarak uyguladığı bütün taktiklere rağmen, "Kıbrıs Federe Türk Devleti"ni tanıyarak Kıbrıs'ın bölünmesini onaylamayı reddetti; toprak bütünlüğüne sahip, bağımsız, tarafsız, yabancı üslerden arınmış ve her iki toplumun eşit haklara sahip olduğu bir Kıbrıs tezini savundu.

Bu nitelikleriyle Konferans, Demirel-Türkeş faşistlerinin bu toplantıdan iç gericiliği güçlendirmede yararlanmak için gösterdikleri bütün çabalara ve revizyonistlerle gardrop Atatürkçülerinin Üçüncü Dünyayı küçümseyen, bazı İslâm ülkeleri hükümetlerinin gerici niteliklerini tek yanlı olarak işleyip sinsice bütün Konferansa maletmeye çalışan gerici propagandalarına rağmen, Türkiye'nin Üçüncü Dünya ile daha sıkı bir şekilde birleşmesi yönünde atılmış önemli bir adım oldu.

Kızılok köylüleri faşistleri kovaladı

Yozgat Eğitim Enstitüsü'nden bir grup faşist komando, Antalya'nın Manavgat ilçesine bağlı Kızılok köyünde halka saldırmışlardır.

Yozgat'tan Antalya'ya MHP toplantısı için giderken uğradıkları köylerde faşist propoganda yapan komandolar aynı amaçla Kızılok köyünde de durmuşlar, ancak burada yol üzerinde oynayan çocukların yuhalamasıyla karşılaşmışlardır. Faşist komandolar kendilerini yuhalayan çocuklara zincirlerle saldırmışlardır. Bunu gören köy kadınları toplu halde taş ve sopalarla yürümüş, buna köyün erkekleri de silahlarını çekerek katılmışlardır. Bir saate yakın süren çatışma sonucunda faşist komandolar hak ettikleri cevabı almışlar, ancak güvenlik kuvvetlerinin gelmesiyle kurtulabilmişlerdir.

DAST, TOPRAK VE HÜRRİYET MÜCADELESİNİ İŞLEYEN BİR OYUN HAZIRLIYOR.

Devrimci Ankara Sanat Tiyatrosu oyuncuları, toprak meselesini işleyen yeni bir oyun hazırlamaya başladıklarını açıklamıştır. DAST yönetmeni Erkan Yücel, oyunun ön incelemesini yapmak üzere köylere gitmiştir. Erkan Yücel, toprak işgallerinin olduğu bölgelerde köylülerle bir süre birlikte kalarak araştırmalarını sürdürecektir.

Konuyla ilgili bir açıklama yapan Devrimci Ankara Sanat Tiyatrosu oyuncuları şunları söylemişlerdir:

"Oyunlarımızın güncel siyasî meseleleri ele almasına önem veriyoruz. Bu nedenle Güneydoğu Anadolu'da çok ağır yaşama koşulları içinde mücadelelerini sürdüren köylülerin toprak ve bağımsızlık isteğini dile getiren bir oyun yazmayı düşündük. Oyun için bölgesel araştırmalarımızı sürdürüyoruz. Ayrıca, halkımızın zulüm ve baskı makinasının kırılmasını talep ettiği ve demokratik güçlerin ileri atıldığı şu günlerde, bütün çalışanların genel grevi ile düşürülen hükümetleri tarihî örnekleri ile anlatacağız.

"Oyunlarımızın konularını yerinde incelemeye önem veriyoruz. Devrimci sanatçıların işçi ve köylü yığınlarından öğrenecekleri çok şey vardır. Masa başlarında ve sırça köşklerde köy oyunu yazılamayacağına inanıyoruz. Oyunumuzu yazarken, olayları yaşayan köylülerin fikirlerini alacak ve devrimci gerçekçiliği bu şekilde geliştireceğiz. Ege köylerinde yaptığımız son turne sırasında köylülerin devrimci tiyatroya büyük bir ilgi duyduklarını gördük. Devrimci sanat, gerçek yaratıcısı olan halktan özsuyunu almalı ve yeniden halka götürülmelidir. Bu da sanatçının halkla birleşmesiyle mümkün olur. Köy turnelerimize diğer bölgelerde de devam edeceğiz."

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

Sahibi: ABDÜLAZİZ ŞENEL
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: KEMAL DOĞAN
Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu-ISTANBUL
Yazışma ve Abone Adresi: HALKIN SESİ, PK.1112 Sirkeci-ISTANBUL
Baskı: BARIŞ OFSET
Abone Şartları:
Yurt içi yıllık 125.-
altı aylık 65.-
Yurt dışı yıllık 200.-
altı aylık 100.-
(Avrupa-uçak)
İlan Şartları: Santimi 30.-
Yayın ilanı: Çerçevesi 100.-
Genel Dağıtım: TÜR-DA
Ankara Dağıtımı: FİKRİ NECİŞ
İzmir-Ege Dağıtımı: ORHAN ÖZŞİŞMAN

Pazarcık'tan Basın Özgürlüğü için 630 imza geldi

Dergimizin açtığı "Yurtsever Basına Özgürlük" kampanyasına Pazarcık köylüleri, gönderdikleri 630 imzayla katıldılar. İmzaların 120'si Pazarcık kazasının içinden, 127'si Topaluşağı köyünden, 79'u Fanfas köyünden, 72'si Çınarlı köyünden, 44'ü Hamza Karahöyük köyünden, 47'si Salmanıpak köyünden, 41'i Emiroğlu köyünden, 37'si Tahtalıdedeler köyünden, 36'sı Özbek köyünden, 27'si Hanobası köyünden gelmiştir.

KURTALAN'DA İKİ KÖY AĞA TOPRAKLARINI İŞGAL ETTİ.

Pazarcık köylülerinin mücadelesi sürerken, Kurtalan köylüleri de toprak mücadelesine başladılar. Siirt'in Kurtalan ilçesine bağlı 2 köyde köylüler ağaların el koyduğu toprakları için mücadeleye atıldılar.

Tatlı köylüleri Misbah Bükey'e ait toprakları işgal ettiler. Jandarma köylülerin kararlılığı karşısında köyü terketmek zorunda kaldı.

Yine Kurtalan'a bağlı Saitbeyli'de köylüler ağa Kadri Toprak'ın elindeki toprakları işgal ettiler. Köylüler aslında kendilerine ait olan topraklarını terketmemek için direneceklerini söylüyorlar.

TİİKP DAVASI ASKERİ YARGITAY'DA

Türkiye İhtilalci İşçi-Köylü Partisi (TİİKP) Davası sanıklarının Askeri Yargıtay'daki muraafasına 13 Mayıs 1976 günü başlanmıştır. Bilindiği gibi bu davanın sanıkları 12 Mart'ın sıkıyönetim mahkemelerince tüm hukuk kuralları çiğnenerek yargılanmışlar ve 20 yıla kadar çeşitli hapis cezalarına çarptırılmışlardı. Devrimciler Af Kanunu ile serbest bırakılmışlardı. 13 Mayıs'taki duruşmada sanık avukatları savunmalarını yapmışlardır. Duruşmaya katılan bazı devrimciler savcılığın iddialarını reddetmişlerdir.

ERTÜRK KLİĞİNİ TECRİT EDELİM

yakından bir ilgisi yoktu. Ama buna rağmen birdenbire DİSK gibi üye sayısı yüzbinlere varan bir sendikanın tepesine oturtuldu. Konfederasyon adına genelgeler yayınlayıp işçilerin hangi mitinge katılacaklarını, hangisine katılmayacaklarını dahi kararlaştırabiliyordu. Mesela Ankara'da TMMOB ve diğer demokratik kuruluşların düzenlediği mitinge DİSK'e bağlı sendikaların katılmamasını emreden genelgede onun imzası vardır.

Ayrıca eski Fransa Öğrenci Birliği Başkanı Hüsnü Dilli, Sıtkı Çoşkun, Toygun Eraslan, Fevzi Şolt ve İbrahim Güzelce'nin Fransa'da özel rehberi olan Nejat gibi kişiler DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların örgütlenme, eğitim, basın-yayın, araştırma, toplu sözleşme dairelerinde aktif görevlere getirildiler.

Sosyal-faşistler, DİSK içinde daima ikili bir taktik uyguladılar. Onlar yönetimi tamamen ele geçirme hedefi ile bir yandan diğer revizyonist gruplarla birleşerek ve tabandaki muhalefeti istismar ederek, güç kazanmaya; diğer yandan da DİSK yönetimi ile birleşerek tabandaki muhalefeti baskı altında tutmaya çalıştılar. Bununla beraber bu işbirlikçi grup, esas olarak Kemal Türkler'e ve reformcu sendikacılara yaslandılar.

Bu sosyal-faşist klik, işçi sınıfını kendi denetimi altına almak için sadece devrimcilere karşı değil, kendileri dışında kalan bütün siyasî akımlara ve kendilerine boyun eğmeyen herkese karşı baskı, tahakküm ve çeşitli yıldırma yöntemleri uyguladı. Bunlar daima ikiyüzlü davrandılar. Dost gibi göründükleri insanların aynı zamanda kuyusunu kazdılar. Onlara da darbe indirmek için uygun zemin yaratmaya çalıştılar ve fırsat kolladılar.

1975 Mayısındaki kongreden sonra yeni atamalarla birlikte DİSK'ten tasfiyeler de başladı. İlk iş olarak ilerici veya kendi işlerine gelmeyen birçok görevliyi uzaklaştırdılar. Maden İş genel merkezinden 20'ye yakın kişi atıldı. Sosyalist Parti'li ve diğer ilerici sendikacıların yönetimindeki İlerici Yapı-İş, DİSK'ten çıkartıldı. Yine SP'lilerin yönetimindeki ASİS Sendikası Elka grevini yürüttüğü sırada malî yardım yapılmayarak çökertilmeye çalışıldı. Daha sonra DİSK yönetimi grevin yönetimine elkoydu. Bunun nedeni, grevin demokratik bir şekilde yürütülmesi, işçilere söz hakkı tanınması ve mücadelenin devrimcilere açık tutulmasıydı.

Başkanı TİP'li olan Sosyal-İş Sendikası, Sosyal Sigortalar Direnişi sırasında yalnız bırakıldı. Daha sonra da, aynı iş kolunda başka bir sendikayla "zamanında birleşmediği" gerekçesiyle üyeliği askıya alındı. DİSK Hukuk Bürosu bunun geçersiz olduğunu belirttiği halde bu karar uygulanmamaktadır. Yine başkanı TİP'li olan Petrol Kimya-İş Sendikasının aynı iş kolundaki Petkim-İş Sendikasıyla birleştirilmesi, Petrol Kimya-İş'in etkinliğini kaybedecek biçimde düzenlenmeye çalışılmaktadır. DİSK'in bu işle ilgili komisyon kararına göre 10 000 üyeli Petrol Kimya-İş, 3 000 üyeli Petkim-İş tarafından adeta yutulmaktadır.

kus işbirlikçileri, özellikle, DİSK içinde en büyük gücü oluşturan Maden-İş Sendikasında yuvalandılar. Bölge başkanlıklarına ve temsilciliklerine tepeden inme yöntemlerle ve çeşitli sahtekarlıklarla kendi adamlarını yerleştirmeye giriştiler.

Maden-İş 6. Bölge Başkanlığına Hikmet Aslan'ın getirilişi bunun tipik bir örneğidir. 6. Bölge Başkanlığı seçimleri yaklaştığında iki aday vardı. Biri Kavel Fabrikasının Baştemsilcisi Nazmi, diğeri de işçiler arasında kürk paltosu ve toplusözleşme satışlarıyla tanınmış olan Hikmet Aslan. Maden-İş merkezindeki Mehmet Ertürk takımı Kavel baştemsilcisinin adaylığını engellemek için onu seminere göndermedi. Böylece Hikmet Aslan tek aday olarak kalacaktı. Ancak, böyle bir kompoloya rağmen Kavel, Beldesan, Standart Belde, Tekfen işçileri tarafından tamamen, Profilo ve Boronkay işçilerinin ise çoğunluğu tarafından desteklenen, kısmen de Grundig işçilerinden oy alan Nazmi ezici bir çoğunlukla seçildi. Fakat Ertürk takımı seçimi iptal etti ve Hikmet Aslan'ı geçici olarak başkanlığa atadı.

Ertürk, sosyal-faşist yüzünü açıkça gösterdi ve seçimlerden sonra bölgedeki bazı fabrikalarda patronlarla anlaşarak tasfiye hareketine girişti. Profilo, esas hedef olarak seçildi. Burada Maden-İş yönetimine muhalefet eden temsilciler işten attırıldı. Devrimci ve ilerici işçilerin etkisinde bulunan bölümde 150 işçiden geriye 50 işçi kaldı. Bu bölgede aynı işlemler, Philips vb. gibi başka fabrikalarda da uygulandı.

Revizyonistler, bu tasfiyelerle muhalefetin gücünü önemli ölçüde kırdılar ve seçime bundan sonra gittiler. Hikmet Aslan, 6. Bölge Başkanlığına bu şekilde seçildi.

Sosyal-faşist klik, kendi adamlarını yönetim organlarına getirmek için, geçmişteki işçi aleyhtarı tutumlarıyla teşhir olmuş unsurlara karşı işçilerin tepkisini de istismar etmiştir. DİSK'in çeşitli kademelerindeki birçok yönetici, işçiden kopmuş durumdadır. Bu unsurlar, gerek siyasî mücadelede gerekse toplu sözleşmelerde ve çeşitli işçi direnişlerinde işçilerin çıkarlarını kararlılıkla savunmamaktadırlar. Sendikaların tabanındaki işçi kitleleri, böyle unsurlara karşı güçlü bir tepki duymaktadır. DİSK içindeki devrimci akım zayıf olduğu için tabandan gelen bu haklı tepkileri birleştirip yönlendirememektedir. Bundan da revizyonistler yararlanmaktadırlar. Bu muhalefeti peşlerine takabilmektedirler. Maden-İş 4. Bölgede Adem Karabaş'ın düşürülüp yerine Halit Erdem'in getirilmesi ve 1. Bölgede Murat Tokmak'ın seçilmesi bu şekilde olmuştur.

Mehmet Ertürk, son zamanlarda, tıpkı Aydın Meriç'in tepeden inme DİSK genel sekreter yardımcılığına atandığı gibi, kendisine Kemal Daysal'ı Maden-İş genel sekreter yardımcısı olarak atamıştır.

BEYİN YIKAMA ÇABALARI

Sosyal-faşist kliğin DİSK Genel sekreterliğini ele geçirmesinden sonra yaptığı ilk işlerden biri, propaganda ve yayın araçlarına el atmak oldu. Genel Sekreter, DİSK'in eğitim ve yayın faaliyetleriyle bizzat ilgilenmeye başladı. Kendi yerleştirdiği "uzmanlar" vasıtasıyla Maden-İş, Lastik-İş, Turizm-İş vb. dergileri denetim altına aldı. Bir süredir çıkmayan DİSK dergisi yeniden yayınlanmaya başladı. Genel Sekreter, yazılarını bütün sendika dergilerinde yayınlattırıyordu. İlk yazısı Helsinki Konferansıyla, ikinci yazısı ise "silahsızlanma" ile ilgili oldu. Buralarda sosyal-emperyalizmin reklamı yapıldı ve saldırgan yüzü gizlenmeye çalışıldı. Dünyanın ve yurdumuzun sosyal-emperyalistlere kuzu kuzu teslim olmasını sağlamak için "detant" ve "silahsızlanma" savunuldu.

Genel Sekreter, sendikalarda eğitim ve basın işleriyle görevli olanları bir toplantıya çağırarak tek tip eğitim ve yayının merkezileştirilmesi fikrini kabul ettirmeye çalıştı. Böylece bütün sendikaların eğitim ve yayın işini kendi denetimi altına almaya gayret etti.

Sosyal-faşistler, DİSK'in eğitim seminerlerini de tamamen kendi denetimlerine almaya çalıştılar. Böylece bu seminerler vasıtasıyla kendi klikleri için kadro yetiştirmeyi düşünmektedirler.

A,B,C olmak üzere üç kademede tamamlanan bu seminerler, işçiler arasında ilerde sendikaların yönetimine girebilecek olanları yetiştirir. Bu seminerleri tamamlamayan ve sertifika alamayan bir işçi, yönetici bir kademeye gelemez. Revizyonistler bu seminerlere, kendilerine benzetebileceklerini umdukları işçileri almaya dikkat ediyorlar. Seminere katılmak için yapılan değerlendirmelerde derece alan işçiler beğenilmediği takdirde, bunların seminere katılmaları engelleniyor. Maden-İş genel sekreteri Mehmet Ertürk, bir işçinin seminere katılabilmesi için "maocu olmaması, başka kliklerden olmaması ve hatta dikbaşlı dahi olmaması" gerektiğini belirtmiştir. İşçiler bu tutuma karşı şiddetli bir tepki göstermektedirler. Birçok işçi, seminere katılabilme hakkını ancak zorla kullanabilmektedir.

İşçiler, bu seminerlerde tamamen revizyonist fikirlerle zehirlenmekte ve diğer işçilerden ayrıcalıklı olduğu benimsetilmeye çalışılmaktadır. Bu seminerlerde "ümit vadedenler" MİTES'e tatile veya Avrupa'ya "görgü kurslarına" yollanmaktadırlar. Bu işçiler, arkadaşları arasına döndüklerinde onları küçümsemekte ve tepeden bakabilmektedirler. Böylelikle işçiden koparılan işçiler vasıtasıyla, geniş işçi kitlesi üzerinde denetim uygulanmaya çalışılmaktadır.

Devrimci yayınların işçiler arasında yayılmasını ve okunmasını engellemek için her türlü yola başvuran sosyal-faşistler, Maden-İş'in imkanlarıyla bastıkları "İlerici Yurtsever Gençlik" ve "Kadınların Sesi" gibi revizyonist dergileri işçiler arasında bedava dağıtmaktadırlar.

İŞÇİLER ÜZERİNDE SOSYAL-FAŞİST BASKILAR

Sosyal-emperyalizmin beşinci kolu, sosyal-faşist yüzünü asıl işçiler üzerinde gösterdi. Fabrikalarda kendilerine muhalefet eden işçileri ya Profilo ve Philips'te olduğu gibi patronlarla anlaşarak işten attırdılar, ya da Sungurlar ve Demirdöküm'de olduğu gibi atmakla tehdit ettiler. Fabrikalarda, listeler yaptılar ve bunu etrafa yayarak işçiler üzerinde baskı yarattılar. Devrimci kuruluşlara gidenlerin veya gittiklerinden şüphelendiklerinin arkasına adam taktılar. İşçiler, işlerinden olmamak için, şimdi patronların yanısıra, sosyal-faşist ağalara karşı da dikkatli olmak zorunda kalıyorlar.

Sosyal-faşistler, etkili oldukları sendikalarda ve fabrikalarda demokrasiyi ve çeşitli fikirlerin serbestçe tartışılmasını ortadan kaldırmaktadırlar. En masum taleplerde ve itirazlarda bulunan işçiler hakkında bile iftiralar yaydılar, suçlamalara ve karalamalara giriştiler. Her işçi toplantısında "maoculuk" hakkında atıp tutarak devrimcilere en adi iftira ve karalamalarda bulundular. Kendilerine karşı çıkan herkese "maocu" diye saldırarak, ideolojik bir baskı havası yaratmaya çalıştılar. Eskiden hakkını arayan her insana "komünist" diye saldırılırdı. Şimdi sosyal-faşistlerin ağzında bunun yerini "maocu" kelimesi aldı. Bütün bu suçlama ve karalamalarla susturamadıkları işçilerin üzerinde, Barder-İş Kongresinde olduğu gibi, zorbalık uygulamaya kalkıştılar.

Bu sendika ağaları, direnişlerde mücadelelerde işçilerin karşısına dikilmekte, bu mücadeleleri Sungurlar, Berec ve daha birçok yerde olduğu gibi bastırmaya çalışmaktadırlar. Birçok fabrikada haksızlığa uğrayan, zulüm gören işçiler, patronla ve polisle birlikte bu ağaları da karşılarında bulmaktadırlar. Maden-İş 1.Bölge Başkanı Murat Tokmak, Çamgaz işçileri iş güvenliği için yardım talep ettiğinde, İş Kanununun patrona istediği gibi işçi atma yetkisi veren 13. ve 17. maddelerini fabrika panosuna asmıştır. Patronla beraber olduğunu işçilere açıkça göstermekten çekinmemiştir. Bütün bunlar, binlerce işçinin bu sosyal faşist ağalara karşı nefretini geliştirmektedir.

İşçiler arasında devrimcilere, gençliğe ve köylülere karşı güvensizlik ve düşmanlık duyguları yaratmak için sinsi bir propaganda yürüten sosyal-faşistler, DİSK mitinginde olduğu gibi, provokasyonlar düzenlediler. İşçilerle devrimciler arasında çatışma yaratmak için özel çaba gösterdiler. Onlar, işçi sınıfını devrimcilerden ve halkımızın diğer kesimlerinden kopararak daha kolay pençeleri altına alacaklarını sanıyorlar. Ancak işçi sınıfı, daha şimdiden oyunlarını bozuyor. Aynı şeyi DİSK'in düzenlediği 1 Mayıs gösterilerinde de tekrar etmek istemelerine rağmen, birçok işçi onlara gereken cevabı verdi ve niyetlerini yüzlerine vurdu.

1 Mayıs gösterilerinin de ortaya koyduğu gibi sosyal-faşistler bir kısım sendikaların yönetim kademelerinde yuvalanmış olmalarına rağmen, geniş işçi kitlesi içinde kök salamamışlardır. Etkileri son derece sınırlıdır... Bunca revizyonist propaganda ve eğitim çalışmalarına rağmen, sıradan işçilerden yüz bulamamaktadırlar. Bu eksikliklerini gidermek için işçiler arasından seçtikleri unsurlardan belirli bir imtiyazlı grup oluşturmaya girişmişlerdir. Eğitim faaliyetlerini özellikle bu amaca hizmet edecek bir şekilde düzenlemektedirler.

DİSK, SOSYAL-EMPERYALİST UŞAKLARINA TERKEDİLMEMELİDİR.

Görüldüğü gibi işçi sınıfının tepesine her türlü sahtekarlık, komplo ve entrikacılıkla çöreklenmeye çalışan sosyal-emperyalist ajanı çete, DİSK içinde en tehlikeli kliği teşkil etmektedir. Bugün başını Aydın Meriç ve Mehmet Ertürk'ün çektiği bu çete, çevirdiği dolaplarla sosyal-faşist yüzünü açığa vurmuştur. Ve her geçen gün yurtseverlerden nefret toplamaktadır. Namuslu, devrimci bir sendikal önderlik isteyen DİSK tabanındaki geniş işçi kitleleri, sabırlı ve doğru bir çalışmayla bu kliğe karşı harekete geçirilebilir. Bütün yurtseverlerle birleşerek yürütülen böyle bir çalışma işçi sınıfının mücadelesini sosyal-emperyalistlerin hizmetine sokmaya çalışan ajanların hesaplarını boşa çıkaracaktır. İşçi sınıfı, çetin mücadelelerle yarattığı sendikasını bir avuç sosyal-emperyalist uşağına bırakmayacaktır.

ÇİN HALK CUMHURİYETİ'NDE

Geçtiğimiz hafta sona eren İslam konferansı sırasında faşistler, Çin'in Sinkiang bölgesinde yaşayan halklar üzerinde hak iddia ederek, Çin Halk Cumhuriyeti'nin içişlerine müdahalede bulundular. Artık iyice Türkeşçilerin hakimiyeti altına giren TRT de bu provokasyona alet edildi. TRT yayınlarında, Doğu Türkistan halkının sözcüsü ilan edilen İsa Alptekin adlı eski bir toprakağası ve sürü sahibinin sözlerine yer verildi. İslam Konferansını fırsat bilen Alptekin, Çin Halk Cumhuriyeti'nin ayrılmaz bir parçası olan Sinkiang-Uygur Özerk Bölgesinden "esir İslam ülkesi" diye söz ederek Çin'in toprak bütünlüğüne dil uzattı. Bu bölgenin sözde "istila altında" olduğunu söyleyecek kadar ileri gitti. İsa Alptekin'in bu deli saçması iddiaları, konferansta hiç bir ilgi görmedi. Türkiye Dışişleri Bakanlığı da, Çin Halk Cumhuriyeti'nin olayı kınayan girişimi karşısında, TRT'deki MHP'li ırkçıları uyardı.

Bu olay, İsa Alptekin gibi faşistlerin, kaybolmuş cennetlerine tekrar kavuşma hayallerinin bir ifadesidir. Mahallî sömürücüler olarak, Sinkiang'da yaşayan çeşitli milliyetlerden halkları yıllar boyu amansızca sömürenler, tekrar o eski günlerin geri gelmesini özlemekte, bunun için her türlü yalan ve dolana başvurmaktadırlar. Fakat bütün bu çabalar boşunadır. Çünkü bu bölgede yaşayan 13 milliyetten halk, birlik içinde mahallî gericileri kovup demokratik devrimlerini başardıktan sonra, şimdi de devrimci bir ruhla sosyalizmi inşaya çalışmaktalar. Bu sayfalarda okuyacaklarınız, bu durumu bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır.

MİLLÎ MESELE ÖZÜNDE BİR SINIF MÜCADELESİDİR.

Han milliyeti dahil 55 milliyetin yaşadığı Çin Halk Cumhuriyeti'nde, kapitalist ve revizyonist ülkelerin aksine, bütün milliyetler için eşitlik siyaseti uygulanmaktadır. Halk Çini'nde, azınlık milliyetlerden halkların toplu olarak yaşadıkları bölgeler, bölgesel özerkliğe sahiptir. Buna göre bütün Çin'de, 5 özerk bölge, 29 özerk vilayet ve 69 özerk mıntıka vardır. Buralarda, özerk yönetimler, merkezî halk iktidarının yönetimi altında, mahallerinin malî işlerini vb. yürütürler. Bu özerk yönetimlere, her milliyetin siyasî, ekonomik ve kültürel özellikleri yön verir.

İşte, Çin'in Kuzey Batı sınır bölgesinde bulunan Sinkiang-Uygur Özerk Bölgesi de, bu 5 özerk bölgeden bir tanesidir. 1,7 milyon km. karelik alanda, Uygur, Kazak, Moğol, Tacik, Han milliyetleri dahil 13 milliyetten halk yaşamaktadır. 1954 yılında, bölgede 6 özerk mıntıka ve 5 özerk vilayet kuruldu. Daha sonra, bu bölgede yaşayan çeşitli milliyetlerden halkların demokratik devrimi tamamlamalarıyla birlikte, 1955 yılında, Sinkiang Özerk Bölgesi kuruldu. Böylece, her milliyetten halk kitlelerinin baskı ve sömürü altında inledikleri geçmişin yoksul ve geri Sinkiang'ının yerini, yeni ve gelişen sosyalist bir Sinkiang aldı.

Çin Komünist Partisi Siyasî Bürosu Yedek Üyesi, Çin Halk Cumhuriyeti Millî Kongresi Daimi Komitesi Başkan Yardımcısı ve Çin Komünist Partisi Sinkiang-Uygur Özerk Bölgesi Parti Komitesi Birinci Sekreteri Seyfeddin, Çin Komünist Partisinin Sinkiang'da izlediği siyaseti şöyle anlatıyor:

"Başkan Mao şöyle der: 'Ulusal mücadele, meselenin özüne inildiğinde, sınıf mücadelesidir.' Millî meseleye bakış ve ele alış tarzımızda temel Marksist-Leninist ilke budur. Bir milliyet sınıflara bölünmüştür. Her milliyetin içinde iki çeşit insan vardır: Bir avuç sömürücü ve nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçiler. Lenin şöyle diyor: 'Gerçekten ciddi ve derinlemesine her siyasî meselede saflaşma, milletlere göre değil, sınıflara göre olur.' (Millî Meseleyle İlgili Eleştirici Görüşler)

"Sinkiang'ın kurtuluşundan önce millî baskı, özünde, (Han milliyetinden olanlar da dahil olmak üzere) çeşitli milliyetlerden emekçilerin, gerici Han iktidarlarıyla elele olan millî azınlıkların sömürücü sınıfları tarafından zalimce siyasî baskı altında tutulması ve iktisaden sömürülmesinden başka bir şey değildi. Baskı ve sömürü, milliyetler arasındaki zıtlık ve yabancılaşmanın kaynağı olduğu kadar, millî azınlıkların dinmek bilmeyen yoksulluk ve geriliklerinin de nedeni idi.

"Bu nedenle millî meseleyi temelden çözmek, millî azınlıkların yaşadığı bölgelerin çehresini değiştirmek ve çeşitli milliyetleri hep birlikte refah yolunda ilerletmek için, Başkan Mao'nun talimatına uygun bir şekilde, millî meselenin sınıf tabia- ... Partinin temel çizgisi-

ne sıkıca sarılmak ve sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek zorunludur." ("Kızıl Yıldız" dergisinin 1975/10 sayısından naklen, "Peking Rundschau", sayı 1975/12)

SANAYİ VE TARIMDA BÜYÜK BAŞARILAR

Çin Komünist Partisi ve Çin Hükümetinin izlediği doğru siyasî çizgi sayesinde, Sinkiang'da geniş halk kitleleri devrime dört elle sarılmış ve özellikle 1966'da başlayan Büyük Proleter Kültür Devriminden bu yana sosyalist inşada büyük atılımlar yapmışlardır. Bu atılımları, sanayi, ulaşım, tarım, kültür, sağlık vb. alanlarında görmek mümkündür.

Sinkiang'da kurtuluştan önce hemen hemen hiç modern sanayi yoktu. Bölgede bir mendil dokumak bile mümkün değildi. Günümüzde ise, bu bölgede modern sanayi ve maden işletmeleri bulunmakta, besin sanayisi ve dericilik gelişmektedir. Ayrıca, tekstil, kağıt fabrikaları, makina sanayisi, kimya sanayisi, metalurji ve enerji tesisleri bulunmakta, komünlerde ise küçük fabrikalar kurulmaktadır. 1974'de sanayide yaratılan toplam değer, 1949'dakinin 20, Özerk Bölgenin kuruluş yılı olan 1955'dekinin ise 5 katıdır. Bugün Sinkiang'daki yıllık ham petrol üretimi, bütün Çin'in 1949'daki toplam üretiminin çok üstündedir.

Tarımın durumu ise temelden değişmiştir. Kurtuluştan önce tarım aletleri çok basitti. Birçok yerde, "Katman" denilen bir çeşit çapayı 3-4 aile ortak olarak kullanırlardı. Fakat şimdi, kurtuluştan önce karasapanla ekilen topraklar hızla makinalaşmaktadır. 1949 öncesine göre, sulanan ve ekilen alanların miktarı yüzde 50 artmıştır. Şimdi bu toprakların yüzde 57,8'i makinayla ekilmektedir. Tahıl üretimi kurtuluştan öncesinin 4 katı, pamuk üretimi ise 9,9 katıdır. Hayvan sayısı da iki kat artmıştır.

Sanayi ve tarımdaki bu atılımların yanısıra, ulaşım ve haberleşme de gelişmiştir. Kurtuluş öncesinde bütün bölgede doğru dürüst bir tek yol yokken, şimdi Sinkiang bölgesi bütün Çin'in toplam en fazla yola sahip bölgesi durumuna gelmiştir. Eskiden ulaşım vasıtası olarak deve ve eşek kullanılırdı. Şimdi ise Sinkiang, bütün Çin'in en fazla kara taşıtına sahip bölgesi olmuştur. Ayrıca, demiryolu ve havayolu şebekesi sayesinde ülkenin diğer bölgeleriyle de bağlantı sağlanmıştır.

SOSYALİZMDE MİLLÎ KÜLTÜR VE DİLLERE EŞİTLİK

Büyük ilerlemelerin görüldüğü sahaların başında, kültür ve eğitim konusu gelmektedir. Bugün Sinkiang-Uygur Özerk Bölgesinde, bir üniversite, bir teknik üniversite, tarım ve tıp yüksek okulları ve yüksek öğretmen okulları bulunmaktadır. Halen 1500 orta öğrenim kurumu ve meslek okulu vardır. Bu sayede, artık çok sayıda işçi, köylü ve asker, yüksek ve ortaöğrenim görme imkanına kavuşmuştur. Bugün yüksek öğrenim gören öğrencilerin sayısı, 1955 öncesine göre 2,4 misli daha fazladır. Ortaöğrenim ve meslek okullarında okuyan gençlerin sayısı ise, 14 misli artmıştır. Artık okul çağındaki çocukların yüzde 90'ı okula gitme imkanına sahiptir.

Bu eğitim seferberliğinin yanısıra kurulan Milliyetler Enstitüsünde, her milliyetten gençler kendi kültürlerini geliştirmek için çalışmaktadırlar. Bu Enstitüde, kuruluştan önce yazısı olmayan bazı milliyetlerin, kendi dillerine uygun bir yazıya kavuşturulması için de çalışmalar yürütülmektedir. Ayrıca, her milliyetin sanatı da, kendi gelenek ve göreneklerine uygun bir şekilde gelişmekte ve zenginleşmektedir. Uygurların kendi kültürlerini geliştirmelerinin yasak olduğunu iddia edenler, her gün 17-18 arasında kısa dalga 26 m. ve 19.30-20.00 arasında da 41.1 ve 43 m.den yapılan Pekin Radyosu yayınlarından Uygur türkü, şarkı ve operalarını dinleyebilirler.

"Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla birlikte, ülkedeki bütün milliyetlerin birbirlerini seven ve birbirlerine yardım eden büyük bir aile şeklinde birleşmeleri de başlamaktadır. Bu aile sayesinde, emperyalizmin bütün saldırılarını başarıyla geri püskürtmek ve yurdumuzu gelişen ve kudretli bir ülke olarak inşa etmek mümkün olacaktır."

MAO ZEDUNG
1949

Millî azınlıkların kendi dillerindeki yayınlar da Büyük Proleter Kültür Devriminden bu yana büyük ölçüde artmıştır. 1966-74 yılları arasında, Uygurca, Kazakça ve Moğalca 64.1 milyo[n] ders kitabı basılmıştır. Bu, 1966 ön[]cesine göre 2,2 kere daha fazladır. Ay[]nı dönemde, bu üç dilde Marksist-Leni[]nist klasiklerden 28 milyon basılmış[]tır. Sinkiang'da, millî azınlıklara dil eşitliğinin sağlanması, dil ve ya[]zılarının geliştirilmesi, burjuvaziy[e] karşı mücadelede halkın elinde güçlü bi[r] silah olmuştur.

SAĞLIK HİZMETLERİ AZINLIK MİLLİYETLERİN BÜYÜMESİNE İMKAN VERİYOR

Halk iktidarının azınlık milli[]yetlere sağladığı diğer bir gelişme d[e] sağlık alanında atılan adımlardır. Ku[r]tuluştan önce, bu bölgede hastalık ko[l] geziyordu ve bu da nüfusun büyük bi[r] hızla azalmasına yol açıyordu. Bugü[n] her mıntıkanın ve halk komününün kend[i] hastanesi ve dispanseri, üretim tuga[y] ve üretim ekiplerinin de sağlık istas[]yonları vardır. Toplam yatak sayısı 1955 öncesine göre 7 kat fazladır. Sağ[]lık hizmetlerinin ağırlık noktasını, t[a]rım ve hayvancılık bölgeleri oluştur[]maktadır. Sağlık görevlilerinin yüzd[e] 66'sı ve yatak sayısının yüzde 72's[i] buralarda bulunmaktadır. Kırsal bölge[]lerde ayrıca, on binden fazla 'çıpla[k] ayaklı doktor' denilen gezici sağlı[k] görevlisi bulunmaktadır. Öte yanda[n] halk iktidarı, büyük şehirlerde yetiş[]miş doktorları, hastalıklarla mücadel[e] etmek ve sağlık görevlileri yetiştir[]mek üzere buraya yollamaktadır. Sağlık[]ları böylece düzelen azınlık milliyet[]lerin nüfusu da gün geçtikçe artmakta[]dır. Mesela Uygurların nüfusu, kurtu[]luştan bu yana yüzde 42 artmıştır. İs[a] Alptekin'in başka yerden getirildiğin[i] iddia ettiği nüfusun, kaynağı gerçekt[e] işte bu artıştır ve tamamen halkın ha[]yat seviyesinin düzelmesine bağlı bi[r] meseledir.

Çin Komünist Partisi Sinkiang-Uygur Özerk Bölgesi Parti Komitesi Sekreteri Ismail Aymat, bu konuda şöyle demektedir:

"Ben, yoksul Uygur köylülerinin bir çocuğu olarak, bu son 20 yıl içinde, ÇKP tarafından eğitildim ve Partinin sorumlu bir kadrosu oldum. Bütün diğer milliyetlerin mensupları gibi ben de, kurtuluştan ve özerk bölgemizin kuruluşundan bu yana meydana gelen muazzam değişikliklere kendi gözlerimle şahit oldum." ("CHINA Im Bild" dergisi, sayı 1975/12)

Bütün bu gelişmeler, rastgele başarılar olarak değil, doğru bir Özerk Bölge siyasetinin sonucunda ortaya çıkmıştır. Bu Özerk Bölge siyasetinin uygulanması sayesinde, bütün milliyetlerin kendi bölgelerinin efendileri olma imkanı gerçekleşmiştir.

Bu başarılar, milliyetlerin ge[]lişme imkanlarının tam olarak değer[]lendirilmesi ve her milliyetten hal[]kın birliğinin güçlendirilmesi sa[ye]sinde mümkün olmuştur. Çin Komünis[t] Partisi ayrıca, bu siyaseti hayata uy[]gulamak için mahallî kadro yetiştirme[]ye de büyük önem vermiştir. Özellikl[e]

Çin'in Sinkiang Özerk Bölgesinde, Kaşgar şehrinde Halk Bahçesi. Parkın girişinde, "Halk Bahçesi"nin hem Uygurca, hem Çince yazılmış olduğu görülüyor.

ÇİN HALK CUMHURİYETİ ANAYASASI

MADDE 4:

Çin Halk Cumhuriyeti, birleşik bir çok-uluslu devlettir. Bölgesel millî özerkliğin uygulandığı bölgeler, Çin Halk Cumhuriyeti'nin ayrılmaz parçalarıdır.

Bütün milliyetler eşittir. Büyük milliyet şovenizmine ve mahallî milliyet şovenizmine karşı çıkılmalıdır.

Bütün milliyetler kendi konuşma ve yazı dillerini kullanma hürriyetine sahiptirler.

MADDE 28:

Yurttaşlar söz, haberleşme, basın, toplanma, dernek kurma, gösteri ve yürüyüş yapma hürriyetlerine; grev yapma hürriyetine; dinî inanç hürriyetine; dinî inançsızlık hürriyetine; ve tanrı tanımazlığın propagandasını yapma hürriyetine sahiptirler.

AZINLIK MİLLİYETLERİN HAYATI

Kültür Devriminden sonra, birçok yeni mahallî kadro yetiştirilmiş ve yönetici mevkilere getirilmiştir. Bugün Sinkiang Özerk Bölgesinde, yüzde 19'u kadın olan mahallî kadroların sayısı, kurtuluş öncesine göre 20 misli artmıştır.

Bu başarıların temelinde yatan diğer önemli bir nokta da, azınlık milliyetlerin yaşadıkları bölgelerde kendi gücüne güven ilkesinin uygulanmasıdır. Bu konuyla ilgili olarak Seyfeddin şunları söylüyor:

"Ülkemizin Kuzey-Batı sınır bölgesi olan Sinkiang'da iktisadî hayat, gerici hakim sınıfların ve emperyalizmin uzun süreli baskısı sonucunda, ülkenin iç bölgelerinden daha geriydi. Devlet, kardeş eyaletler ve kardeş vilayetler Sinkiang'a durmaksızın yardım ettiler. Bu yardım, Sinkiang'ın, son yıllardaki büyük çapta iktisadî gelişmesi için önemli ön şartlardan biriydi ve gelecekte de gerekli olacaktır...Ancak, iktisadî gelişme kendi gücüne güven temelinden gerçekleştirilmelidir ve devlet yardımı ancak Sinkiang'daki her milliyetten halk kitlelerinin kendi gücüne güven ruhu tam anlamıyla geliştiğinde, görevini yerine getirebilir. Devlet yardımı, hiç bir şekilde tembelliği ve cansızlığı körükleyen bir şey olmamalıdır."

"... Han nüfusu ile millî azınlıklar arasında mutlaka iyi ilişkiler geliştirilmelidir. Bu meselenin çözümünde anahtar nokta, büyük Han şovenizminin alt edilmesinde yatıyor. Aynı zamanda da mahallî milliyetçilik, millî azınlıkların arasında görüldüğü her yerde alt edilmelidir. Tıpkı büyük Han şovenizmi gibi, mahallî milliyetçilik de, bütün milliyetlerin birliği için zararlıdır. Bu, alt edilmesi gereken, halk içindeki çelişmelerden bir tanesidir.

MAO ZEDUNG
1957

MİLLİYETLERİN BİRLİĞİ GERİCİLİĞE KARŞI ZAFERİN TEMİNATIDIR

Milliyetler arasındaki birlik ve dayanışmayı sağlayabilmek için Çin Komünist Partisi, büyük Han şovenizmine ve mahallî milliyetçiliğe karşı her zaman düzgün bir mücadele verdi. Başkan Mao'nun uyarısına uygun olarak, 1952 yılında büyük Han şovenizmine, 1957'de mahallî milliyetçiliğe karşı mücadele açıldı. Kültür Devriminden sonra açılan devrimci kampanyalar sırasında ise kitleler, Sovyet modern revizyonizmine karşı eğitildi ve milliyetler siyasetine uygun yeniden-eğitim gerçekleştirildi. Bu mücadelelerin her biri, değişik milliyetlerden halk kitlelerinin millî meseleye karşı tavrını ve proletaryanın milliyetler siyaseti konusundaki kavrayışını geliştirdi.

Bu siyasî ve ideolojik kampanyalar, revizyonizme karşı cephenin ön karakolu olan Sinkiang'ın çeşitli milliyetlerden halkının sosyal-emperyalizmin yıkıcılık ve saldırı faaliyetlerine karşı uyanıklığını da artırmıştır. Bu devrimci kitle hareketleri, Uygur Özerk Bölgesinde yaşayan halk kitlelerinin, Sinkiang'daki bir avuç millî ayrılıkçının, sosyal-emperyalistlerin, işbirlikçileri olduğunu görmelerine yardım etti. Nitekim İsa Alptekin de, Sovyet revizyonistlerine gönderdiği bir mektupta, sosyal-emperyalistlerin, Halk Çin'ine karşı, kendisiyle ittifak kurmasını önermektedir.

Çeşitli milliyetlerin birliğinin iç ve dış gericilere karşı zaferin teminatı olduğunu söyleyen Seyfeddin, bu konuda şunları yazıyor:

"...Tarihî tecrübeler şunu ispatlıyor: Çeşitli milliyetlerin birliği sağlanmasaydı, Sinkiang'da sosyalist devrim zafere ulaşamaz, sosyalist inşa tam anlamıyla gelişemez ve bütün milliyetlerin ortak ilerlemesi ve refaha kavuşması mümkün olamazdı.

"Her milliyetten halk kitlelerinin birliğinin ideolojik temeli, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesidir. Bizim görüşümüze göre, milliyetlerin birliği şu anlama gelir: Milliyetlerin samimi olarak birbirlerine karşılıklı saygı göstermeleri, birbirlerinden öğrenmeleri, birbirlerini sevmeleri ve karşılıklı yardımlaşmaları, birbirleri için derin proleter duygular beslemeleri, sosyalist devrim ve sosyalist inşada elele ilerlemeleri ve Sovyet revizyonist sosyal-emperyalizminin yıkıcılığı ve saldırısına karşı omuz omuza mücadele etmeleri. Milliyetlerin böyle bir birliği ancak Marksist-Leninist ilkeler ve Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisi ve siyaseti temelinde gerçekleştirilebilir. İyi bir birleştirici çalışma yürütebilmek için Sinkiang'da her düzeydeki parti örgütleri yıllardır Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin millî mesele konusundaki teorisini incelemeye büyük önem vermişler; milliyetler, milliyetler siyaseti ve millî birlik konularında proleter tavır üzerine sürekli bir eğitim çalışması yapmışlar: Millî birliği güçlendirmişler ve sosyalist yolda bütün milliyetlerin siyasî, iktisadî ve kültürel gelişmesini ilerletmişlerdir."

1969'da, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 20. yıldönümünde, Urumçi'de düzenlenen kutlama şenlikleri sırasında, hem Çince, hem Uygurca yazılı pankartlarla geçen Çin Halk Kurtuluş Ordusu savaşçıları. Pankartta "Hazırlığımızı tamamlayıp vatanı koruyalım! Saldırıya yeltenecek bütün düşmanları yok etmeye her vakit hazır bulunalım!" ibaresi yer almaktadır.

红旗

KIZIL BAYRAK

1975-YIL 11

Çin Komünist Partisi'nin aylık teorik organı "Hungçi" ("Kızıl Bayrak") dergisi, Uygurca ve Uygur alfabesiyle de basılıyor. Yukarıda, derginin 1975 Kasım sayısının kapağı görülüyor

MAO ZHUXI SƏZLIRIDIN ÜZÜNDƏ

Lenin nimə üqün burzuaziyə üstidin diktatura yürgüzüx kerək digən, bu məsilini aydinglaxturuwelix lazim. Bu məsilə aydinglaxturuwelinmisa, xiuzhengzhuyilixip ketix yüzberidu. Buni pütün məmlikətkə bildürüx lazim.

Marksizim bilən xuqullinix kerək, xiuzhengzhuyi bilən xuqullanmaslik kerək; ittipaklixix kerək, bəlgünqilik kilmaslik kerək; oquk-axkara bolux kerək, süikəst wə hilə-mikir ixlətməslik kerək.

"Kızıl Bayrak" dergisinin Uygurcasının 1975 Ekim sayısından bir sayfa. "MAO ZEDUNG'UN SÖZLERİNDEN SEÇMELER" başlığının altında, şu alıntılar yer alıyor: "Lenin neden burjuvazi üzerinde diktatörlük uygulamaktan söz etmişti? Bu meseleyi açıklığa kavuşturmak son derece gereklidir. Bu mesele açıklık kazanmazsa, revizyonizme yol açar. Bunun bütün millete kavratılması gerekir." "Revizyonizmi değil Marksizmi uygulayın; bölünmeyin, birleşin; hile ve komplolarla uğraşmayın, açık ve dürüst olun."

REVİZYONİZM SOVYETLER

19 Mayıs 1976 akşamı radyolardan yayınlanan bir habere göre, Sovyetler Birliği'nde gıda maddeleri sıkıntısının ve hayat pahalılığının şiddetlendiği bölgelerde protesto hareketleri baş göstermiştir. Letonya'nın başkenti Riga'nın doklarında liman işçileri iş yavaşlatma ve grev eylemlerine yönelmişler, Ukranya'nın Kiev ve Rostov şehirlerinde ise gösteri yapan kadınlar pazar yerlerindeki tezgâhları ve mağaza vitrinlerini tahrip etmişlerdir. 1975 yılının kötü mahsulünden sonra yapılan 30 milyon tonluk tahıl ithalatına rağmen halen 70 milyon tonluk tahıl açığı bulunan ülkede, huzursuzluğun giderek yaygınlaştığı bildirilmektedir.

Geçtiğimiz haftalarda, Sovyet donanmasına mensup "Storozhevoy" destroyerinde meydana gelen ayaklanma ve bu ayaklanmanın kanla bastırılması ile Gürcistan'daki bombalamalara ilişkin haberlerin günlük basında geniş bir şekilde yer almasından sonra, şimdi de bu olaylar, bugünkü Sovyet toplumunun içyüzünü örtbas etmek isteyen revizyonistlerin olanca sahtekarlığını bir kere daha gözler önüne sermektedir. Bu sayfalarımızda, Sovyetler Birliği'nde gitgide yoğunlaşan muhalefet haberlerinin ve direnişlerinin ardında yatan toplumsal temeli, çeşitli örnekleriyle okuyucularımıza sunuyoruz.

... Birliğinde emekçi halk, te- ... maddeleri için Devlet ma- zaları ... nde kuyr... bekle- rken.

... tiler, ö- ... yapabiliy... Resimde ... "Biriozka" adı verilen ... mağaza... biri.

Sovyetler Birliğinde staj yapan Belçikalı bir öğrenci anlatıyor :

Belçika Marksist-Leninist Komünist Partisinin merkez organı "Klarte e L'ekspluate" (Aydınlık ve Sömürülen) dergisinin 106. sayısından kısaltılarak dilimize çevrilmiştir.

Sovyetler Birliğine giderken Stalin dönemindeki gibi sürekli olarak ilerleyen sosyalist bir ülke bulacaklarını sananlar, hastalıklı bir manzarayla karşılaştılar.

Sokakta yürürken yanınıza yaklaşan bazı kimseler, resmî kura göre iki misli daha yüksek bir fiyattan döviz, satmak isteyip istemediğinizi soruyorlar. Niçin mi? Çünkü orta halli Sovyet vatandaşları, bu dövizler sayesinde, sadece yabancılara ayrılmış mağazalardan bazı malları, iç piyasadaki fiyatlardan çok daha ucuza (bazen üç-dört misli daha ucuza) satın alabiliyorlar. Devlet mağazalarında işçilere ayrılmış mallar son derece kötü ve inanılmaz derecede pahalıdır. "Biriozka" denilen yabancılara ayrılmış mağazalardan ise, sadece sahte"komünist" partisinin üyeleri alışveriş yapabilirler. Tamamen devlet kapitalizmi bürokrasisinin elindeki bir partinin üyelerine tanınan imtiyazlar bundan ibaret değildir.

Özel araba sahibi olabilmek, sadece bu revizyonist partinin üyelerine mahsustur. Ne bisiklet, ne de motosiklet sahibi olmayan ezici çoğunluğun karşısında, her şeye sahip olan küçük bir azınlık yer alır. Bu küçük azınlığın şahip olduğu lüks yazlık villalar, bu hainlere satılmayı reddeden işçi ya da aydınların yaşayabilecekleri minicik apartman dairelerinin yanında bir şato gibi duruyor. Zaten uzun zamandan beri kimse, partiye, komünist olduğu için girmiyor. Partiye, işçi sınıfının öncü

SOVYET İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ

Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist karakterini henüz berrak bir şekilde göremeyen birçok devrimciyi sık sık, "eğer Sovyetler kapitalist ve sosyal-faşist ise, Sovyet işçi sınıfı niçin buna karşı mücadele etmiyor?" diye soruyor. Aslında Sovyet işçi sınıfı ve bütün emekçi halkı, revizyonizmin iktidara gelmesine karşı direndiği gibi, o gün bugündür kapitalizme ve kapitalizmin doğurduğu bütün kötülüklere karşı mücadelesini sürdürüyor. Son derece merkezileşmiş Sovyet tekelci devlet kapitalizminin elindeki bütün baskı ve zulüm araçları bu mücadeleyi durduramadığı gibi, bu mücadelenin haberlerinin ağır ağır Sovyetler Birliği dışına da yayılmasını önleyemiyor. Aşağıda, İsveç Komünist Partisi'nin teorik organı "Marksist Forum" dergisinin, Sovyet işçi sınıfının son yıllardaki mücadeleleri hakkında geçenlerde yayınladığı bir incelemeden bazı bölümleri okuyucularımıza sunuyoruz.

...SSCB'deki grevlerin gelişim doğrultusunun en çarpıcı özelliklerinden biri, daha ziyade ülkenin taşrasında, yani Moskova-Leningrad mihverinden uzaklarda kalan bölgelerde meydana gelmeleridir. İkinci bir özellik de, taşradaki bu grevlerin gitgide daha şiddetli bir hal almalarıdır.

Taşradaki grevlerin sayıca çok olmalarının başlıca üç nedeni vardır. Bunlardan belki de en önemlisi, merkezden en uzaktaki bölgelerin aynı zamanda en büyük yokluk bölgeleri olmalarıdır. Üstelik bu bölgeler ve özellikle Rus olmayan Cumhuriyetler, gizli polisin sızmasına hiç de elverişli değildir. Nihayet sosyal-faşist rejim, örtbas edilmesi ve ezilmesi çok daha güç olan Moskova ve Leningrad gibi büyük merkezlerdeki grevleri önlemeye çok büyük önem verirken, taşradaki bu mücadelelere nisbeten daha az önem vermektedir.

1964'te Kiev'deki birçok fabrikada, 1 Mayıs'tan birkaç gün önce grev çağrısında bulunan gizli bildiriler dağıtıldı. Bu bildirilerde şu sloganlar yer alıyordu: "Sovyet halkı için!","Parti, artık yozlaşmıştır", "İktidar, Sovyet halkına!"

Kruşçev'in devrilmesinden bu yana, mücadelelerin büyük kısmı şu üç mesele etrafında gelişmiştir:

- Ücretlerin düşüklüğü, özellikle çalışma normlarının (işçilerin yapması gereken iş miktarının) aniden değiştirilmesi sonucu ücret ya da primlerde meydana gelen düşmeler.
- Besin ve diğer tüketim maddelerinin kıtlığı ile konut sıkıntısı.
- Millî azınlıklara uygulanan baskılar.

1969 sonları ve 1970 başları, grevlerin sayısında büyük bir artışa tanık oldu. Bugün de dışarıya sızan bilgilerin sınırlılığına rağmen, grevlerin düzenli bir şekilde gelişmeye devam ettiği anlaşılmaktadır.

Bu dönemde en önemli grevler, Ukranya'nın güneyindeki ağır sanayi bölgesinde yer alan Dniepropetrovsk ve Dnieprodzerjinsk şehirlerinde patlak vermiştir.

1972 Eylülünde, binlerce işçi ücret artışları ve hayat şartlarında genel bir düzelme talep ederek greve gittiler. Bu grev birçok fabrikayı etkisi altına aldı ve ancak birçok işçi öldürüldükten ya da yaralandıktan sonra bastırılabildi.

Ama hemen bir ay sonra, Ekim 1972'de, aynı şehirde bir kere daha karışıklıklar patlak verdi. Talepler şunlardı: besin maddelerinin bollaştırılması, hayat şartlarının düzeltilmesi, hangi işte çalışacağını hiç bir kısıtlama olmaksızın seçebilme hakkı.

1969'dan bu yana ücret meselesi etrafında patlak verdiği bilinen grevler arasında, şunları sayabiliriz:

- Mayıs 1972'de, Kiev'deki bir makina fabrikasında meydana gelen grev.
- Şubat 1973'de, Vitebsk şehrinin en büyük fabrikasında meydana gelen grev. Bu grevden az önce, uzman işçiler için yeni çalışma normlarının getirilmesi sonucu, ücretler yüzde 20 oranında düşürülmüştü. Grev iki gün sürdükten sonra, KGB (Sovyet gizli polisi), fabrika müdürüne ücretleri tekrar eski düzeyine çıkarması emrini verdi. KGB'nin, grevin önderlerini yakalamak için giriştiği araştırmalar ise boşa çıktı.
- 1971'de Kopeiske'de, Çelyabinsk'in Kirov fabrikasında meydana gelen grev. En büyük takım tezgahları fabrikası olan bu işletmede, KGB, grevi örgütleyenleri tutukladı.
- 1969'da, Sverdlovsk bölgesindeki büyük bir kauçuk fabrikasında, haftada beş gün çalışma sisteminin getirilmesiyle birlikte ücretlerin yüzde 25 oranında düşürülmesi sonucu bir grev meydana geldi. Et ve süt ürünlerinin kıtlığı, durumu büsbütün kötüleştiriyor ve tüketicileri dört-beş saat kuyrukta beklemek zorunda bırakıyordu. (Özellikle silah sanayisinde, emekçilerin et satın almaya gittiklerini ve yeterince et buluncaya kadar da işe dönmeyeceklerini belirterek fabrikadan çıkıp gittikleri çok sık görülmektedir.)

Aşağı yukarı aynı dönemde, Sverdlovsk işçilerinin de, en azından herkese eşit bir dağılım sağlayacak bir besin maddeleri istihkak sistemi kurulması gibi hakim sınıflar için ürkütücü bir talep ortaya atarak greve gittikleri bilinmektedir.

Konut sorunundan kaynaklanan bir grevin en iyi bilinen örneği ise, Kiev'deki termik santralın işçi lojmanlarında meydana gelmiştir. Semtteki lojmanlarda yaşıyan herkesi birleştiren bu grev, çok yüksek bir örgütlenme düzeyinin varlığını kanıtlıyordu.

1973 kışında ise, Moskova ve Leningrad'daki inşaat şantiyelerinde çok sayıda tutuklama olayının meydana geldiği bildirilmektedir.

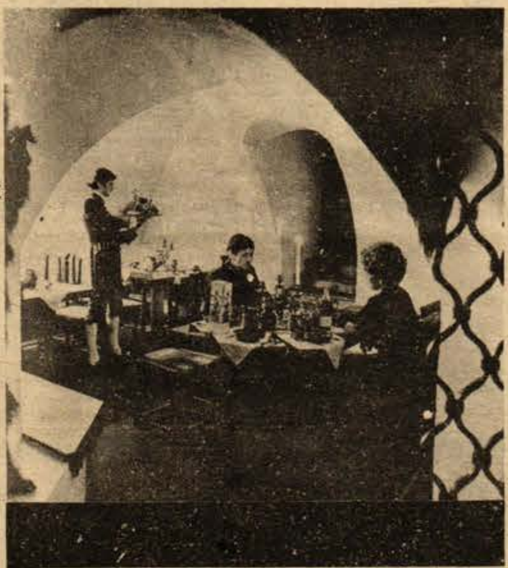
Bütün bu grevler bir-iki yıl öncesine aittir. Bununla beraber, polis, milis kuvvetleri ve KGB'de oluşan muazzam baskı cihazının son zamanlarda büyük ölçüde kuvvetlendirilmesi yoluna gidilmesi, Sovyet proletaryasının mücadelesinin sönmek şöyle dursun, halen durmaksızın gelişmekte olduğunu gösteriyor...

BİRLİĞİ'Nİ NE HALE GETİRDİ !

"Akşamları yeni burjuvazi 'şık' restoranlarda buluşuyor ve 'güzel hanımlar' Paris ya da Roma modasına uygun yeni gece elbiselerini göstererek resmi geçit yapıyorlar..."

— Rusya'da staj yapan Belçikalı bir talebenin anlattıklarından.

(Resimler, "Der Spiegel" dergisinin 1976/9 sayısından alınmıştır.)

Lüks bir restoranda, özel giyimli garsonlar, mum ışığında yemek yiyen bürokrat burjuvalara servis yapıyor ....

müfrezesine katılmak için değil, yönetici kliğe köpeklik etmek için giriyorlar.

Gerçek öncü müfreze ise muhalefettedir, yeraltındadır, karanlık "ruh hastalığı" hastanelerinde" ya da Sibirya'daki "gönüllü çalışma" kamplarındadır...

İşsiz gençlerin yanınıza yaklaşıp size "Ben bir Hippi'yim" dediğini duymak ne acı! Yoz emperyalist modasına uygun giyinmiş pis serseriler ortalıkta...Şöyle dediklerini duyuyorsunuz: "Ben Alis Kuupır'ı, Mik Ceggır'ı (Batının ünlü ye-ye müzikçileri) çok severim, bende bütün plakları var, hatta korsan plakları bile. Bana satacak blucininiz var mı?"

Diğer bazı kimseler ise yanınıza gelip bütün elbiselerinizi onlara satmanızı istiyorlar. Sonra onları karaborsada yüksek fiyatlarla satacaklar. Çünkü Brejnev'in SSCB'sinde her şey karaborsada. Burada her şey alınıp satılıyor, hatta müstehçen kitaplar ve filimler bile.

Örneğin taksiye binmenin iki ayrı fiyatı var. Saatin kaydettiği fiyat nisbeten düşük. Orada sadece görünüşü kurtarmak için yazılı duruyor. Talep edilen gerçek fiyat ise, kapitalizmin açıkça uygulandığı Batı ülkelerindeki fiyatları aşıyor. Oysa işçi ücretleri, bu rejimdekinden çok daha düşüktür.

Akşamları yeni burjuvazi "şık" restoranlarda buluşuyor ve "güzel hanımlar" Paris ya da Roma modasına uygun yeni gece elbiselerini göstererek resmi geçit yapıyorlar.

Marksizmi toptan inkar etmiş ve Lenin ile Stalin'in öğretilerini ayaklar altına almış olan bu güruha satılmak istemeyen, bu kanlı çamura bulaşmak istemeyen işçi ise, kendisine ayrılan bir büfede, ayakta, makarna yiyip tatsız bir içki içiyor. Fazlasına kesesi müsaade etmez çünkü.

Ortalama Rus vatandaşının hayatında enflasyon önemli bir yer tutuyor. Geçen yıla oranla sebzeler yüzde 1o,meyveler yüzde 18, et ve ekmek yüzde 10-20 arası pahalılaşmış durumda. Bir binek otomobilinin fiyatı 250000 franktan 300000 franga çıkmış. Bu artış, modelde sözümona bazı "yenilikler" yapıldığı gerekçesiyle maskeleniyor.

İşsizliğin olmadığı doğru mu? Eğer işten çıkarılan ve aylarca sonra bambaşka bir kesimde yeniden işe alınan, arada ise boşta gezen insanları saymazsanız, belki Okullardan mezun olan gençler, kendi uzmanlık alanlarında nadiren iş bulabiliyorlar...

Tamamen tiksinmiş olarak döndüğüm bir SSCB seyahatinin ilk izlenimleri bunlar. Stajımın ilk kademesini tamamladığım geçen yılki ziyaretime göre, gerçekten de çok büyük "ilerleme"ler gördüm: daha fazla yozlaşma, çürüme, sömürü ve halkın sefaleti yönünde "ilerleme"ler...

Sovyet yeraltı basını Rusya'daki toplama kamplarını anlatıyor

Sovyetler Birliği'nde elden ele dolaşan ve "Samizdat" adı verilen gizli yeraltı bültenleri, Hitler'inkilere taş çıkartan toplama kampları sistemi hakkında ayrıntılı bilgiler vermekte ve artık bu bilgilerin dünya kamuoyuna ulaşması önlenememektedir. Sovyetler Birliğin'de halen 1000 kadar toplama kampında, 1 milyonu aşkın tutuklu bulunmakta ve bunların sayısı giderek artmaktadır. Sözümona "çalışma yoluyla yeniden eğitim merkezleri" diye anılan bu kampların dört bir yanı, içinden elektrik geçen dikenli teller ve nöbetçi kuleleriyle çevrilidir. Kamplardaki tutukluların büyük çoğunluğu Brejnev kliğinin gerici tahakkümüne boyun eğmeyi reddeden siyasî tutuklulardır. Brejnev'in iktidara gelmesinden bu yana, bir dizi kararname ile "özellikle tehlikeli devlet suçluları" olarak nitelenen siyasî muhalifler üzerindeki baskılar habire artırılmaktadır. Tutuklular, Hitler kamplarındaki gibi çok yetersiz beslenmeye ve sözümona "ruh hastalığı klinikleri"nde, kişiliklerini yok etmeye ya da fizikî acı çektirerek cezalandırmaya yönelik kimyevî muamelelere maruz bırakılmaktadırlar. 1976 yılı başlarında Uluslararası Kızıl Haç teşkilatına ulaştırdıkları bir mektupla, dokuz siyasî tutuklu içinde bulundukları şartları şöyle anlatıyorlar:

"Kamplarda uygulanan bütün yöntemlerin bir tek amacı vardır: i护ademizi yıkmak, bizi boyun eğmeye zorlamak ve insanı yıldırma yoluyla uysal bir hayvan haline getirmek." Bu dokuz tutuklunun açıkladığına göre, kamplarda sıcak ve soğuk "cezalandırma odaları" ile "tecrit hücreleri" bulunmakta, ayrıca siyasî tutuklular sık sık kelepçeye ya da zincire vurulmuş olarak dolaştırılmaktadırlar. Zulümden hoşlanan gardiyanların tutukluları bekçi köpeklerine ısırttırdıkları da görülen olaylardandır. Cezaevi yönetimleri, kaçmaya kalkışan tutukluları vurarak öldüren gardiyanları, iki haftalık ek tatil ile mükafatlandırmaktadır. Bütün bunların yanısıra, kamplarda özellikle Rus olmayan milletlere mensup siyasî tutuklular üzerinde çok ağır bir baskı uygulanmaktadır. Bunlar kendi memleketlerinden çok uzak bölgelere sevkedilmekte, kampta ve hatta ailelerinin ziyareti sırasında bile kendi dillerini konuşmalarına izin verilmemektedir."

Gene bir diger "Samizdat"ta açıklandığına göre, halen sadece Letonya Sovyet Cumhuriyeti topraklarında 12 toplama kampı faaliyet göstermektedir. Bunlardan ikisi kadınlara, biri ise 18 yaşından küçük gençlere ayrılmıştır. Bu 12 kampı Letonya'nın başkenti olan Riga'nın merkez hapishanesi tamamlamaktadır. Her biri altı katlı üç binayı kapsayan bu hapishane, 1972 yılı içinde 5000'i aşkın tutukluyu alabilecek şekilde genişletilmiştir. Resmî açıklamalara göre, hapishanenin reviri, "önemli bir psikiyatri (ruh hastalıkları) kliniğini de kapsamaktadır." Samizdat" metni, bu kamplarda sürdürülen çalışmalar ve "genel", "sıkı" ve "ağır" olmak üzere üç kategoriye ayrılmış bulunan ceza sisteminin tabiatı konusunda ayrıntılı bilgiler vermekte; muhalif siyasî görüşleri yüzünden tutuklanmış bulunanların Beyaz Rusya'daki Globolsayo istasyonu yakınındaki, Karelo-Fin Özerk Cumhuriyeti'nin Petrozavodsk, bölgesindeki, yada Komi Özerk Cumhuriyeti'ndeki özel kamplara yollandığını ifade etmektedir. Bunların yanısıra, aykırı siyasî görüşler taşıyan kadınlara ayrılmış bulunan, Liepaya şehri yakınındaki, 10 numaralı kamp da "ağır ceza" rejiminin uygulandığı bir yerdir.

Gerek Sovyet yöneticilerinin, gerekse ülkemizdeki işbirlikçilerinin bütün iftiraları bir yana, bu kamplara ve sözümona hastanelere doldurulan insanların gerçek niteliğini ortaya koyan deliller de gün geçtikçe artmaktadır. Mart 1976 başlarında, Vyaçeslav İgrunov adındaki 27 yaşındaki bir işçi, "anti-Sovyet Faaliyet" ve özellikle yasak yayınları dağıtmakla suçlanarak tutuklandı. Acaba bu işçiye ne ceza verildi? Kendisine "şizofreni, kendi içine kapanıklık ve doktorlara karşı entellektüel üstünlük duygusu taşımak" teşhisi kondu ve "durumu düzelinceye kadar" bir psikiyatri kliniğinde sözümona "tedavi" görmesine karar verildi. İgrunov, yürürlükte bulunan kanunlara göre, ancak bir tıbbî kurul kararı ve bu kararın mahkemece onaylanması yoluyla bu tımarhane-işkencehane karışımı yerden çıkarılabilecektir. Bu olay, bu psikiyatri kliniklerinin düpedüz siyasî amaçlar için kullanıldığını ispatlamıyor mu?

Öte yandan, Sovyet Revizyonist yöneticilerinin bütün baskı ve zulüm tedbirleri, Sovyet halkını yıldırmak şöyle dursun, onun uyanışını hızlandırmaktadır. 7 Kasım 1970 tarihli bir gösteride, "Sovyet yöneticileri, utanın" yazılı bir pankart taşıdığı için yıllarca hapis cezasına mahkum edilen Kievli bir üniversite profesörü, mahkeme önünde şöyle demişti: "Ben, sadece komünizmi sevdiğim ve ona sadık olduğum için böyle hareket ettim." Bir diğer tutuklu ise, yargılandığı heyet önünde şunları belirtmişti:"Ben geçmişte komünisttim, şimdi de komünistim ve gelecekte de komünist kalacağım. Şimdi sanık saldalyesinde oturuyor olmamın tek nedeni, sosyalizme olan sevgimdir. Sahip olduğum olanca güçle ve daha on kere yargılansam da, benim için son derece aziz olan sosyalist ülküyü savunacağım." Bu olaylar karşısında, revizyonistlerin Rusya'daki tutuklulara sapık unsurlar, deliler, adi caniler, vb. gibi yaftalar asmaları, sadece kendilerinin her çeşit ahlaki değerden ne kadar yoksun olduklarını göstermektedir.

HALKIN SESİ'NİN ÇAĞRISI

HALKIN KURTULUŞU VE MİLİTAN GENÇLİK DERGİLERİNE BİRLEŞMEYİ ÖNERİYORUZ

AYDINLIK dergisinin 1 Mayıs sayısı, proleter devrimcilerinin birliği meselesini ele almaktadır. Birleşmek, bugün bütün proleter devrimcilerin ortak isteğidir ve bir an önce ele alınması ve adım adım devrimci bir çözüme ulaştırılması gereken bir meseledir. Proleter devrimcilerin birliği, hiç şüphesiz ideolojik birlik temeline dayanacaktır. Bu amaçla bir eylem birliği sağlanmasını, taban örgütlerinde birleşilmesini ve ortak ideolojik temeli yaratmak icin bütün çabaların birleştirilmesini öneren AYDINLIK'ın görüşlerini paylaşıyoruz.

HALKIN SESİ olarak, proleter devrimcileri birleştirecek ortak ideolojik temelin yaratılmasında, üzerimize düşen görevi yerine getirmeye hazırız. Bu amaçla «Halkın Kurtuluşu» ve «Militan Gençlik» dergilerine tek bir haftalık dergide birleşmeyi öneriyoruz.

Her üç derginin temsilcileri bir araya gelmeli, ortak görüşleri ve fikir ayrılıklarını tespit ederek bütün halka ilân etmelidir. Çıkarılacak dergi, ortak fikir ve siyasetleri savunmak yanında, görüş ayrılığı olan konularda da proleter devrimciler arasında canlı bir tartışma açmalıdır.

Proleter devrimcilerin ortak bir dergi çıkarmaları, ideolojik birliğin sağlanması yolunda önemli bir adım olacaktır. Diğer yandan faşist saldırılar karşısında güçlerimizin birleşmesine hizmet edecektir.

Biz HALKIN SESİ dergisi olarak, bütün imkânlarımızı ve tecrübelerimizi, proleter devrimcilerin ortak yayın organının emrine vermeye ve böyle bir derginin çıkarılmasına diğer proleter devrimci dergilerle eşit olarak katılmaya hazırız.

Proleter devrimcilerin birliği, bütün arkadaşların ortak çabalarının eseri olacaktır. Bu göreve hep birlikte sarılmalıyız.

HALKIN SESİ

HALKIN KURTULUŞU'NUN CEVABI

Halkın Sesi'nin Çağrısı Ciddiyetsiz Sorumsuz ve Fırsatçı Bir Tavrın İfadesidir

Halkın Sesi'nin 55. sayısında, HALKIN KURTULUŞU ve Militan Gençlik Dergilerine birleşme çağrısı yayınlandı. Bu çağrı, ciddi olmayan, sorumsuz ve fırsatçı bir tavrın ifadesidir.

Devrimcilerin birliği son derece ciddi ve sorumluluğu olan bir sorundur. Bunun gerçekleşmesi için herşeyden önce siyasetteki ayrılık ve birlik noktalarının tespiti gerekir. Birlik yolunda somut adımlar atılabilmesi için şüphesiz ki tek başına, bu tespit de yeterli olmayacaktır. Birlik; birlik için duyulan arzunun hayata geçirilmesi, gelişen sınıf mücadelesi içinde bu konuda somut adımlar atılması, arzulu davranılması, ile mümkündür.

Halkın Sesi ise, birlik ve ayrılık noktalarının tesbiti için yeterli çaba harcamadan birlik arzusunu hayata geçirmek için hiç bir girişimde bulunmadan, bu son derece önemli sorunu "gazeteye ilân vererek" çözme girişiminde bulunuyor. Gazetemiz böylesine, hiç bir ilke tesbit edilmeden, 'herşeye rağmen birlik' çağrısını, ciddiyetsiz ve sorumsuz olmaktan öte fırsatçı bir tavır olarak değerlendiriyor.

Devrimcilerin birliği gündemdedir. Ve bunun öneminin bilincinde olan devrimciler tarafından bu sorun gerekli ciddiyetle ve sorumlulukla ele alınarak, ilkeli ve sağlam temeller üstünde bir birlik için çaba harcanmaktadır. Bu çabalar sürerken bunların, dışında kalan Halkın Sesi, 'gazeteye ilan vererek' birlik çağrısı yap-

De.sa.6'da

makla fırsatçılık yapmaktadır. Bu ilkesiz çağrı geçmişteki "Sosyalist Kurultay" çağrısını andırır bir niteliktedir. Halkın Sesi geçmişteki gibi bugün de, sonuç ne olursa olsun bu çağrıyı biz yapalım diye öne atılmıştır. Şurası iyi bilinmelidir ki bu tip ilkesiz birlik çağrıları devrimcilerin birliğine faydadan çok zarar getirir

Halkın Sesi, devrimcilerin birliğini gerçekten arzulamış olsaydı her şeyden önce açık ve dürüst bir tavır takınırdı. Oysa 55. sayısının ön kapağında, birlik çağrısı yapılırken, arka kapakta bu çağrının samimiyetsizliğinin ifadesi olan bir yazı yer almıştır.

Üç devrim şehidi için kaleme alınan anma yazısında; Deniz arkadaşın o zamanki Proleter Devrimci Aydınlık'çı olanlarla birlikten yana olduğunu belirtilmekte, "Deniz arkadaşın her zaman istediği birlik isteğini artık gerçekleştirelim" denilmektedir. Oysa Deniz arkadaşla birlikte olan hemen herkes bilir ki, onun hiç bir zaman böyle bir isteği olmamıştır Hal böyle iken gerçekleri çarpıtmak samimiyetsizlik örneğidir. Gerçekten birlik isteniyorsa, devrimcilerin duygularını istismar etmek yerine, bunun koşulları hazırlanır. Devrim şehitlerinin mezar taşlarını şahit göstermek, fırsatçı ve dürüst olmayan bir tutumdur. Birlik ancak açık ve dürüst bir tavrın üzerinde inşa edilebilir

Bir kere daha tekrarlarsak; siyasi farklılıkları ve diğer etkenleri saklı tutarak, Halkın Sesi'nin birlik için kullandığı yöntemi ciddiyetsiz sorumsuz ve fırsatçı olarak değerlendiriyor ve böylesine bir çağrıyı KESİNLİKLE REDDEDİYORUZ

HALKIN KURTULUŞU

Birlik tartışmalarının belgesi

ÜZERİNDE TARTIŞILAN TEZLERİN İLK ÜÇ SAYFASI

GEÇMİŞTE HALKIN SESİ TARAFINDAN HAZIRLANIP HALKIN KURTULUŞU DERGİSİYLE ORTAK TARTIŞMAYA SUNULAN TEZLERİN İLK 3 SAYFASININ FOTOKOPİSİNİ AŞAĞIDA YAYINLIYORUZ. YAYINLADIĞIMIZ METİN, TARTIŞMALARIN ÜZERİNDE CEREYAN ETTİĞİ NÜSHADIR. (+) İŞARETLERİ, ÜZERİNDE ANLAŞMAYA VARILAN MADDELERİN YANINA, BİZZAT "HALKIN KURTULUŞU"NA MENSUP ARKADAŞLAR TARAFINDAN KONMUŞTUR. BÜTÜN DİĞER NOT VE İŞARETLER DE TARTIŞMALAR SIRASINDA YAPILMIŞTIR. BU ÜÇ SAYFADAN SONRA GÖRÜŞMELER YARIDA KALMIŞTI.

1

1. Sovyetler Birliği 1956 daki 20. Kongreden sonra Kruşçev revizyonist kliğinin iktidarı ele geçirmesiyle kapitalizme geri dönmüş ve tekelci bürokrat burjuvazinin iktidarda olduğu sosyal-emperyalist bir ülke haline gelmiştir. (+)
   - Sovyetler Birliğinde revizyonistlerin iktidarda olduğunu kabul edip te Rusya'nın kapitalist olmadığını öne sürmek yanlıştır.
2. Sovyet sosyal-emperyalizmi bugün dünya hegemonyası peşinde koşan iki süper devletten biridir. (+)
   - Sovyet sosyal-emperyalizminin Avrupa ve Japon emperyalizmi ile aynı düzeyde bir emperyalist olduğunu ileri süren, onun süper bir devlet olduğunu, dünya hegemonyası peşinde olduğunu görmeyen görüş yanlıştır.
3. Dünya halklarının baş düşmanları Sovyet sosyal-emperyalistleri ve ABD emperyalistleridir. (+)
   - Dünya halklarının baş düşmanı olarak sadece ABD emperyalizmini gören anlayış yanlıştır.
4. İki süper devletten Sovyet sosyal-emperyalizmi yayılma hırsı daha büyük olan, daha saldırgan olanıdır. (+)
   - ABD emperyalizminin daha saldırgan olduğu görüşü yanlıştır.
5. Sovyetler Birliğinde Hitler tipi faşist bir diktatörlük hüküm sürmektedir. Sovyet işçi sınıfı, Sovyet halkları ve milliyetler bu faşist diktatörlüğün ve büyük Rus şovenizminin baskı ve sömürüsü altındadır. (+)
6. Sovyet sosyal-emperyalistleri, çeşitli ülkelerdeki modern revizyonistleri yayılma ve saldırı amaçları için bir beşinci kol olarak kullanmaktadırlar. (+)
   - Çeşitli ülkelerdeki modern revizyonistleri sosyal-demokrat veya reformcu akımlarla aynı görmek yanlıştır.
7. Sovyet sosyal-emperyalizmi bugün [illegible] karşı verilen milli kurtuluş savaşlarına sızarak kendi nüfuz alanını geliştirmeye çalışmaktadır. Sovyet "yardım" ve "desteği" denen şey, köleleştiricidir. (+)
   - Sovyet yardımının halklara yararlı olduğu görüşü yanlıştır.

2

1. Dünyadaki temel çelişmeler keskinleşmektedir. Devrim ve savaşın etkenleri hızla artmaktadır. Yeni bir dünya savaşı tehlikesi artmaktadır. (+)
2. Savaşın kaynağı iki süper devlet arasındaki rekabettir. Emperyalizm var olduğu sürece savaş kaçınılmazdır. Rekabetin odak noktası Avrupa'dır. (+)
3. Emperyalistler arasındaki ilişkide dengesizlik esastır. Yeniden paylaşım talebi yükselen emperyalizm olan sosyal-emperyalizmden gelmektedir. Bu yüzden esas savaş tehlikesi sosyal-emperyalistlerden gelmektedir. (+)
4. İki süper devlet arasındaki ilişkide ittifak tali, rekabet esastır. (+)
5. Bugün hala emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz. Lenin'in tespit ettiği dünyadaki temel çelişmeler ve tahliller halen geçerlidir. (+)
   - Üçüncü bunalım dönemi teorisi yanlıştır.
   - Yepyeni çağ teorisi yanlıştır.
6. İki süper devlet arasında çıkacak bir savaşta dünya halkları her ikisine karşı birden mücadele etmelidir.
   Süper devletlerin halkları, kendi emperyalist burjuvazilerini devirmek için savaşmalıdır. (+)
   Saldırıya veya istilaya uğrayan 2. ve 3. dünya ülkeleri halkları saldırgan süper devletin istilasına karşı vatan savunması ve milli bağımsızlık için savaşmalıdır.
   Süper devletlerden biri, Çin, Arnavutluk gibi sosyalist ülkelerden birine saldırdığı zaman, bütün dünya devrimcileri ve halkları saldırgan süper devlete karşı diğer süper devlet dahil olmak üzere bütün dünya ülke ve halklarının birleşik cephesi için mücadele etmelidirler. Bu konuda ikinci dünya savaşının öğretisi tamamen geçerlidir.
7. Ya devrim savaşı önler ya savaş devrime yol açar. Bu, savaşın belli bir süre önlenebilmesini ifade eder. Yoksa emperyalizm var oldukça savaş kaçınılmazdır. Bugün bir dünya devriminden önce bir dünya savaşının çıkması ihtimali [illegible] daha yüksektir. Savaşın etkenleri çok daha hızlı gelişmektedir. Dünya halkları savaşa hazırlıklı olmalıdırlar. (+)

3

Türkiye

1. Türkiye emperyalizme bağımlı, yarı-feodal bir ülkedir. [sonra konuşalım]
2. Önümüzdeki devrim milli demokratik devrimdir. Yani, önümüzdeki görev, emperyalizm ve feodalizmi tasfiye etmek, halkın demokratik diktatörlüğünü kurmak ve kesintisiz olarak sosyalizme (proletarya diktatörlüğüne) geçmektir. Demokratik halk diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğünün özgün bir biçimidir. Milli demokratik devrimin özü toprak devrimidir. [sonra konuşalım]
3. Milli demokratik devrimin önündeki baş düşmanlar iki süper devlet ve işbirlikçileridir. Bugün savaşın yaklaştığı şartlarda merkezi görev iki süper devlete karşı milli bağımsızlık ve savaşa hazırlanmaktır. Bu görev, milli demokratik devrim hedefine bağlı olarak ele alınmalıdır.
4. Türkiye üzerinde iki süper devletin yoğun bir hegemonya çatışması vardır. Türkiye esas olarak ABD hegemonyası altındadır. Bununla beraber, ülkemizde ABD emperyalizmi gerileyen, Sovyet sosyal-emperyalizmi ilerleyen emperyalisttir. Ayrıca yaklaşan dünya savaşı şartlarında Türkiye özellikle Sovyet sosyal-emperyalizminin istila tehdidi altındadır. Bu yüzden, Sovyet sosyal-emperyalizmi milli demokratik devrimimizin önümüzdeki gelişme döneminde daha büyük bir tehlikedir. Amerikan emperyalizminin hegemonyasından kurtulmak ve Sovyetler Birliği'nin yayılmasına karşı mücadele ve saldırısına hazırlanmak milli bağımsızlık mücadelesinin muhtevasıdır.
5. Türkiye NATO'dan çıkmalı, bütün ikili anlaşmalar yırtılmalı, üslere el konmalı ve yabancı askerler Türkiye'den atılmalıdır. Sovyet sosyal-emperyalizminin saldırı tehlikesine karşı ABD'nin şemsiyesine sığınmak köleliği kabul etmektir. Bir süper devlete karşı mücadele ederken diğerine dayanılamaz. Temel slogan "Ne Amerika, Ne Rusya".
6. Esas vuruşu faşistlere ve revizyonistlere yöneltmeli, ikinci vuruşu reformcu burjuvaziye indirmeliyiz. Sosyal-emperyalizmin ajanı olan revizyonistler reformculardan daha tehlikelidir.
   Revizyonizmi ve sosyal-emperyalizmi Türkiye devriminin bir [illegible] olarak görmeyen anlayışlar kesinlikle yanlıştır.
7. [illegible] sosyal-pasifisttir ve özellikle sosyal-emperyalizmin [illegible] bir slogandır. Türkiye'nin iki süper devlete karşı silahlanmasını savunuyoruz. Türk Ordusunun ABD denetiminden uzaklaşması [illegible] Kürt milliyetine [illegible] ve ikinci dünya ülkelerine [illegible] karşıyız. [illegible] mücadele. Ülkenin savunmasının esas olarak proletarya önderliğindeki halkın [illegible] güveniyoruz ve milli savunmada esas görev olarak bunu görüyoruz.

proleter devrimci
AYDINLIK

Proleter Devrimci Aydınlık'ın Aralık 1970'de yayınladığı birlik platformu

Halkın Kurtuluşu dergisi, dergimizin ortak yayın organı çağrısına verdiği cevapta şöyle demektedir:

"Bu ilkesiz çağrı 'Sosyalist Kurultay' çağrısını andırır niteliktedir".

Bugün birçok devrimci arkadaş, altı yıl önce yapılan "Sosyalist Kurultay" çağrısının mahiyetini bilmemektedir. Proleter Devrimci AYDINLIK, o zaman hangi birlik temelini savunuyordu? Sosyalist Kurultay çağrısı hangi görüşlerin zafere ulaşması için yapıldı? Bu konunun aydınlanması için, 1970 yılı Aralık ayında Proleter Devrimci AYDINLIK'ta yayınlanmış olan, "Birleşmenin Yolu Mücadeleden Geçer" başlıklı yazının fotokopisini sayfalarımıza aynen alıyoruz.

Bu yazıda savunulan görüşler, o zaman AYDINLIK'çıların kimler tarafından ve niçin tecrit edilmek istendiği sorularına da cevap getirecektir. Aydınlık'ın 1970 yılından beri savunduğu görüşleri bugün geniş ölçüde savunan devrimci arkadaşlar, revizyonist akımların etkisi altında kalarak, bu devrimci fikirler temelinde değil, Aydınlık'ın savunduğu görüşlere karşı birleştiler. Devrimcilerin birliğine zarar veren bu olay bize şunu öğretmektedir: Revizyonist etkilere karşı kararlı bir mücadele verelim. Revizyonizmin altı yıldır yaymaya çalıştığı Aydınlık düşmanlığı propagandasına karşı açık ve kararlı bir tavır alalım.

Sosyalist Kurultay

Birleşmenin Yolu Mücadeleden Geçer

İşçi ve köylü yığınlarının mücadelesinin yükseldiği bir dönemde yaşıyoruz. Türkiye büyük bir hızla sarsıntılı değişmelere gitmektedir. Bütün bu gelişmeler, proleter devrimci hareketin daha ileri bir örgütlenme düzeyine kavuşması ve halkımıza devrim yolunu göstermesi meselesine her zamankinden daha büyük bir önem kazandırmaktadır. Bütün oportünist ve revizyonist akımların etkilerini kırmak, ideolojik birliğimizi gerçekleştirmek ve ideolojik birliği, maddi birliğe, örgüt birliğine yükseltmek önemli bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Bu sebeple Sosyalist Kurultayı, oportünizme ve revizyonizme karşı ülke çapında amansız mücadele olarak ele almalıyız. Sosyalist Kurultay, ideolojik birliğe gerek duymaksızın birleşme önerisi değildir. Tam tersine, oportünizm ve revizyonizme karşı amansız mücadele ve Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi temelinde birleşme amacına yönelen bir öneridir.

Sosyalist Kurultay hazırlıklarının her türden oportünizm ve revizyonizme karşı şiddetli mücadeleyle beraber yürütülmesi gerektiğini kavramayan bazı arkadaşlar tutumumuzu eleştirdiler. Bu arkadaşlar, birleşme istendiğine göre mücadelenin bir kenara bırakılması gerektiğini savunuyorlar. Bu görüş, hiç şüphesiz yanlıştır. Sosyalist Kurultay, herhangi bir oportünist grupla uzlaşma değildir. Bütün yanlış görüşlerle sonuna kadar mücadele ve proleter devrimci düşünce temeli üzerinde birleşme noktasından hareket ediyoruz. Hedefimiz başından beri açıktır: Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini ülke çapında devrimci kadrolar elinde maddi bir güç haline getirme mücadelesi veriyoruz. Marksizmi, çağımızda ulaştığı en ileri düzeyinde yurdumuzda verilen devrimci mücadelenin tecrübeleriyle kaynaştırmak için çalışıyoruz. Bugün dünyada **bir tek** proleter devrimci tavır vardır: Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin gösterdiği yoldan ilerlemek. Bir harekete proleter devrimci karakterini veren **tek yol** budur. Bu ideolojik temel olmadan, proleter devrimci hareket olamaz. Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi bir bütündür. Bu bütünün feda edilecek bir parçası veya herhangi bir ilkesi olamaz. Devrimci teorinin ilkelerinden verilen taviz, teorinin bütününü inkâra götürür. Dünya halklarının ve yurdumuzdaki devrimci hareketin tecrübeleri, devrimci teorinin bazı canalıcı esaslarını ortaya koymuştur. Bu esaslar, Marksizm - Leninizmle revizyonizm ve oportünizm arasındaki mücadelenin can alıcı noktalarıdır. Bir harekete, proleter ya da burjuva karakterini kazandıran bu noktalar üzerinde durmalıyız:

136

— Devrim, halkın hakim sınıfların baskı mekanizmasını ve iktidarını parçalayan ve onun zorbalık güçlerini yokeden devrimci mücadelesiyle gerçekleşir. Revizyonistlerin «parlementer yolla iktidara gelme» ve «barış içinde geçiş» safsataları burjuva yoludur. Devrimci teori ve halkların devrimci mücadelesi, bu yolu mahkûm etmiştir. Türkiye'de de devleti sınıflar üstü göstermeye çabalayan, hakim sınıfların baskı mekanizmasını parçalamadan, devlet kurumlarından yararlanarak iktidara gelme yollarına saplanmış burjuva ve küçük burjuva klikleri vardır. Parlamentoculuğu savunan Aren - Boran oportünist burjuva kliği, Yön - Devrim çizgisinin burjuva reformcuları ve oportünist Mihri Belli kliği bu türdendir.

— Emperyalizmin boyunduruğu altında yarı - Feodal bir ülke olan Türkiye'de önümüzdeki devrim, milli demokratik (yeni demokratik) devrimdir. Milli demokratik devrim, proletarya önderliğinde, işçi köylü ittifakı temeli üzerinde halk savaşı yoluyla gerçekleştirilir. Halk savaşı, iktidarın köylük alanlarda parça parça kazanılması, devrimci üsler kurulması ve şehirlerin köylük alanlardan çevrelenip hakim sınıfların iktidarının ülke çapında yıkılması ve halkın devrimci iktidarının kurulmasıyla zafere ulaşır. Proleterya partisi, halk ordusu ve halkın devrimci cephesi, devrimin vazgeçilmez silahlarıdır.

— Milli demokratik devrim, zorunlu olarak sosyalizme götürür. Proletaryanın devrimci iktidarını sağlamlaştırmak için, burjuva ve küçük kalıntılarına karşı her alanda amansız bir mücadele vererek sosyalizm inşa edilir. Çağımızda bütün devrimler, Büyük Proleter Kültür Devriminin gösterdiği bu yoldan ilerler.

— Devrim, ancak halk yığınlarının gücü seferber edilerek zafere ulaştırılır. Proletarya partisi olmadan devrim başarılamaz. Emekçi yığınlar seferber edilmeden, Parti devrimin görevlerini yerine getiremez. Devrimci savaş, halk yığınlarının savaşıdır. Bu sebeple, yığınları devrim yolunda seferber etmeye yönelen bir çalışma tarzı, proletarya hareketini çeşitli reformcu, darbeci, maceracı ve terörcü akımlardan ayıran esaslardan biridir. Bir ülkede yürütülen mücadelede, kendi halkının gücüne güvenmek bu esasa, yâni kitle çizgisine sıkı sıkıya bağlıdır.

— Revizyonizme ve onun emperyalist bir karakter kazandığı sovyet sosyal - emperyalizmine karşı mücadele edilmeksizin devrimci mücadele kalıcı zaferlere ulaştırılamaz. Bu mücadele, proleter enternasyonalizminin emrettiği bir görevdir ve bütün dünyada kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin zafere ulaşması için zorunludur. Proleter enternasyonalizmi, ezilen dünya halklarının, dünya proletaryasının ve sosyalist ülkelerin yanında yer almak, emperyalizme karşı savaşmak demektir. Marksizm - Leninizm ile revizyonizm arasında bir «orta yol» olamaz. Çin ve diğer sosyalist ülkelerle devrimci dayanışma, Enver Hoca'nın da belirttiği gibi, «devrimin kaderi ve halkların kurtuluşu için tâyin edici bir etkendir.»

— Proleter enternasyonalizmini savunmak, halklar meselesini de Marksist - Leninist ilkeler ışığında çözmek demektir. Tü[illegible] halkları emperyalizme ve yerli hâkim sınıflara karşı omuz omuza mücadele ederek kurtuluşa ulaşacaklar, asırların sömürü zincirini ve milli baskıları yok ederek kaderlerini sosyalizm yolunda kendi ellerine alacaklardır.

137

İşte Sosyalist Kurultay hazırlıklarını Marksizm - Leninizmin bu canalıcı esaslarının mücadelesini vererek ilerletebiliriz. Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini ülke çapında güçlendirecek ve kadroları ülke çapında bu devrimci temel üzerinde birleştirecek tek ideolojik tutum budur. Halkımızın devrimci mücadelesinin ürünü olan devrimci kadroları revizyonizme teslim etmeyen yol budur. Mao Zedung, bir zaman oportünizmin ve revizyonizmin etkisi altında kalan devrimci kadroların, mücadele içinde Marksizm - Leninizm safında yer aldığını bize öğretmektedir. Kendi tecrübemiz de bunu doğrulamıştır. Biz, oportünist ve revizyonist klikleri, halkın devrimci kadrolarından ayırıyoruz. Sosyalist Kurultay, bu devrimci kadrolar üzerindeki proleter olmayan ideolojilerin etkilerini dağıtma, bu kadroların devrimci tecrübelerini birleştirme ve bu tecrübeleri kavrama mücadelesidir. Sosyalist Kurultay'ın aynı zamanda tekkeleri yıkma mücadelesi olması bundan ileri gelmektedir. Devrimci mücadelenin, proletarya ideolojisi temeli üzerinde birleşmesini baltalamak isteyenler bir avuçluk oportünist kliklerdir. Dar klik menfaatlerini halkın devrimci mücadelesinin üzerinde tutmak, onların karakterlerinin icabıdır.

Bütün bu izahlar Sosyalist Kurultay çalışmalarımıza ışık tutmaktadır. Bu kampanya, mahalli kadroları ve örgüt üyelerini toplayıp, «haydi Sosyalist Kurultay kararı alalım» demek değildir. Sosyalist Kurultayın gerekliliği yanında, devrimci kadrolara Marksizm - Leninizmin bize gösterdiği yol anlatılmalıdır. Halkımızın ve dünya halklarının mücadelesiyle ilgili Marksist - Leninist ilkelerin ve devrimci politikamızın esaslarının mücadelesi verilmelidir. Bütün bunlar yanında, ilkelerimizin tamamını kabul etmeseler dahi, mahalli kadroların ve örgütlerin Sosyalist Kurultay kararı almaları iyi bir şeydir. Onların bütün halkla ve devrimci hareketle birleşme isteklerini ve Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesine açık olduklarını gösterir.

Sosyalist Kurultay, bilindiği gibi, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın icad ettiği bir şey değildir. Bütün dünya halklarının tarihinde, hemen her ülkenin devrimci tecrübesinde sosyalist kurultaylar ve konferanslar toplanmıştır. Ülkemizde de SOSYALİST gazetesi, 7 Şubat 1967 tarihli sayısında böyle bir çağrı yayınlamıştı. AYDINLIK da, Aralık 1968 de «Sosyalist Kongre» nin sözünü etmişti (sayı: 2, s. 104). Ancak, geçmişteki bu çağrıların mücadelesi verilmedi. Öneriler dergi sayfalarında kaldı ve ülke çapında bir kampanya yürütülmedi. Hiç şüphesiz bu öneriler, ortaya atılmakla halkın malı olmuşlardır ve bu öneriler üzerinde kimsenin patent hakkı veya tapusu yoktur. Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ - KÖYLÜ de Sosyalist Kurultay fikrini bu anlayışla ileri sürmüştür. Sosyalist Kurultay kimsenin tekelinde değildir ve biz, Sosyalist Kurultay toplanması için yapılan çalışmaları birçok çevreyle ortak yürütmeye hazırız. Bu ortak çalışma, aynı zamanda sonuna kadar ideolojik mücadeleyle birlikte yürütülecektir.

Proletarya ile burjuvazi ve küçük burjuvazi arasına kesin sınır çizilmesinin yolu budur. Bu sınırı çekmeden ideolojik birliği gerçekleştiremeyiz. Bu sınırın çizilmesi, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin yurt çapında güçlenmesi olacaktır.

138

Proleter devrimcilerin birleşmesinde tayin edici olan tüm devrimcilerin ortak çabası ve halkın tutumudur

Okuyucularımızın bildiği üzere, dergimiz, Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik dergilerine ortak bir yayın organı çıkarmayı önermişti. Halkın Kurtuluşu dergisinin bu konuda yayınladığı yazıyı sayfalarımıza aynen alıyoruz.

Halkın Kurtuluşu dergisi, bizim ilkesiz bir birlik çağrısı yaptığımızı ileri sürmekte ve şöyle demektedir:

"... herşeyden önce siyasetteki ayrılık ve birlik noktalarının tespiti gerekir."

Dergimiz, yaptığı çağrıda birlik meselesinde atılacak ilk adımın bu olduğunu belirtiyor ve somut bir öneride bulunuyordu:

"Her üç derginin temsilcileri bir araya gelmeli, ortak görüşleri ve fikir ayrılıklarını tespit ederek bütün halka ilan etmelidir."

Görüş ayrılıkları ve birlik noktalarının berrak bir şekilde tespit edilmesinin şartı nedir? Her şeyden önce herkesin bir görüşü olmalı ve bu görüşünü bütün halkın önünde açıkça ortaya koymalıdır. Halkın Kurtuluşu dergisi, savunduğu program, görüş ve siyasetleri bugüne kadar ortaya koymadı. Bu arkadaşların birçok temel meselede ne düşündüğü ve hangi siyaseti savunduğu pek belli değildir. Dergileri birleştirmek amacıyla yapılacak ön çalışma, bu arkadaşların program ve siyasetlerini ortaya koymaları için bir zemin yaratabilirdi. Böylece savunulan görüşler berraklaşır, fikir ayrılıkları için de daha verimli bir ideolojik mücadele yürütmenin şartları yaratılmış olurdu. Halkın Kurtuluşu dergisi, ayrılık ve birlik noktalarının tespit edilmesi gerektiğini söylemekte, fakat bu konuda somut bir iş yapılmasını "KESİNLİKLE REDDETMEKTEDİR"

Dergimiz, hiç bir zaman ilkesiz bir birlik düşünmedi. Yaptığımız öneride bunu açıkça belirttik. Proleter devrimcilerinin birliğinin yolu, ideolojik mücadeleden geçer. Fakat bunu söylemek yeterli değildir. Bu ideolojik mücadele için devrimci birliğe hizmet eden bir zemin yaratılmalıdır. Devrimcilerin birlikte çıkaracakları yayın organı, ideolojik mücadele zemininin bir parçası olabilir. Halkın Sesi dergisi olarak bu konuda üzerimize düşen görevi yerine getirmek istiyoruz. Ortak ideolojik temeli yaratmak amacıyla çabalarımızı birleştirmeyi öneriyoruz. Böylece hem birleştiğimiz noktaları sağlamlaştırmak, hem de hatalı görüşlere karşı arkadaşça bir ideolojik mücadele vermek için elverişli bir zemin yaratabiliriz. Amacımız, devrimci saflarda hatalı görüşlere karşı ideolojik mücadeleyi, birlikte çıkaracağımız dergi içinde yürütmektir. Halkın Kurtuluşu dergisi, ortak bir yayın organı çıkarma önerisini kesinlikle reddettiğine göre, bu ideolojik mücadeleyi dergimiz sayfalarında da yürütebiliriz.

Halkın Kurtuluşu dergisi, bizim *"birlik ve ayrılık noktalarının tesbiti için yeterli çaba harcamadan.... bu son derece önemli sorunu 'gazeteye ilan vererek' çözme girişiminde bulunduğumuzu"* ileri sürüyor.

Bu iddia gerçeğe uymamaktadır. Biz, bugün Halkın Kurtuluşu'nu çıkaran arkadaşlara, ideolojik birlik temelinin yaratılması için çabalarımızı birleştirmeyi ve ortak bir yayın organı çıkarmayı 1975 yılı sonbaharından beri öneriyoruz. Bu konuda kendileriyle birçok görüşme de yaptık. Önerilerimiz özet olarak şuydu:

1. Ortak bir ideolojik temel yaratmak için çabalarımızı birleştirmeliyiz.

2. İlk olarak, temel görüşlerimizi ve siyasetlerimizi yazılı bir hale getirmeli ve tartışarak birleştiğimiz ve ayrıldığımız noktaları tespit etmeliyiz.

3. Birleştiğimiz görüşler temeli üzerinde ortak bir dergi çıkarmalı, bu görüşleri derinleştirmeli, diğer yandan görüş ayrılıklarını ideolojik mücadele yoluyla gidermeliyiz.

4. Bütün bu çabalar, ideolojik, siyasî ve her alanda birlik hedefine hizmet etmelidir.

Halkın Kurtuluşu dergisini çıkaran arkadaşlar, ortak yayın organı konusunda o günden bir şey söylemiyeceklerini belirtmekle beraber, diğer önerilerimizi olumlu karşılayarak görüşmelerde bulunmayı kabul ettiler. Bununla beraber, arkadaşlar kendi görüşlerini yazılı bir hale getiremediklerini belirttiler ve tartışmalar, Halkın Sesi dergisinin hazırladığı tezler üzerinde yapıldı. Bu tezler, Sovyet sosyal-emperyalizmi, iki süper devlet ve dünya durumu, savaş meselesi, Türkiye'nin durumu, Türkiye devriminin yol ve stratejisi, toprak devrimi ve millî demokratik devrim programları, Türkiye tarihi, Türkiye Komünist hareketinin tarihi, millî mesele ve bazı temel siyasetler gibi konuları kapsamakta ve 11 sayfadan oluşmaktaydı. Bu tezlerin bir nüshası arkadaşlara da verilmişti.

İlkönce sosyal-emperyalizm ve dünya tahlili konusundaki maddeler konuşuldu. Arkadaşlar, Halkın Sesi'nin getirdiği tezleri kabul ettiler ve tam bir görüş birliğine varıldı. İkinci olarak Türkiye devriminin meseleleri görüşülmeye başlandı. Bugün Halkın Kurtuluşu'nu çıkaran arkadaşlar, önümüzdeki devrimci adım olan millî demokratik devrimin özünün toprak devrimi olduğu şeklindeki tezimiz konusunda bir çözüme varmadıklarını ve bu meselenin daha sonra ele alınmasını istediler. Diğer yandan, ABD emperyalizminin esas düşman olduğunu savundular ve Türkiye için sosyal-emperyalizmin daha tehlikeli olduğunu reddettiler. Aynı şekilde, merkezî görevin bugün millî bağımsızlık mücadelesi olduğunu kabul etmediler. Böylece Halkın Sesi'nin getirdiği tezlerin ancak üç sayfası tartışıldı. (Bu üç sayfanın ve diğer bazı belgelerin fotokopisini, bu sayımızın 10-11. sayfalarında yayınlıyoruz.) Bir sonraki görüşmede bu arkadaşlar, görüşmelerin bir platform tesbit edilmesi şeklinde devam etmesini istemediklerini belirttiler. Bunun sebebi olarak da, meseleleri henüz tartışmakta olduklarını ve bir çözüme bağlamadıklarını açıkladılar. Bununla beraber, karşılıklı görüş alışverişinde bulunabileceklerini söylediler. Bu şekilde bir görüşme daha yapıldı. Fakat bu görüşme, birlik ve ayrılık noktalarını berrak bir şekilde tespit etmekten vazgeçildiği için, verimsiz oldu.

Görüldüğü gibi, Halkın Sesi "gazeteye ilan vererek" bir çağrı yapmamış, birlik meselesinin temeli olarak ideolojik birlik için somut önerilerde bulunmuş, görüşlerini açıkça yazarak bir nüshasını da arkadaşlara vermiş, ortak bir yayın organı çıkarma önerisini sekiz ay önce yapmış ve yakın zamanda da tekrarlamaya devam etmiştir. Son zamanlarda yayın organlarını birlikte çıkarmayı Halkın Kurtuluşu ve Militan Gençlik dergilerindeki arkadaşlara birkaç defa daha önerdik ve bu konuda görüşme yapmak istedik.

Sekiz aydan beri sürdürdüğümüz bu çabalarda eksik ve hatalı olan bir şey vardı. O da, ideolojik birlik çabalarının, bütün devrimcilerin katıldığı ve tabanda birliğe hizmet eden bir ideolojik mücadele halinde yürütülmemiş olmasıdır. Proleter devrimcilerin birliği, bütün devrimci arkadaşların ve bütün halkın meselesidir. Bu meselenin doğru bir şekilde çözülmesi, en geniş devrimci kitlenin ve halkın katılmasıyla başarılabilir. Sağlam bir birlik, bütün devrimcilerin katıldığı arkadaşça bir ideolojik mücadele sayesinde gerçekleşebilir. Bu sebeple meseleyi yayın organlarımızda açıkça ele alıyor ve meseleyi çözmek için bütün devrimcileri mücadeleye çağırıyoruz. Dergimizin 55. sayısında da belirtildiği gibi, başarı, ortak çabalarımızın ürünü olacaktır. Bu sebeple biz, proleter devrimci yayın organları veya gruplarla, birleştiğimiz ve ayrıldığımız noktaları tespit edecek bir platform hazırlanması için yapılacak çalışmalara katılmaya hazırız ve bu çalışmaların bütün devrimciler önünde yürütülmesinin daha da yararlı olacağı inancındayız.

Halkın Kurtuluşu dergisi *"Devrimcilerin birliği gündemdedir"* demekte ve böyle bir birlik için çabaların harcandığını belirttikten sonra, Halkın Sesi dergisinin bu çabaların *"dışında kaldığını"* ileri sürmektedir.

Bugüne kadar Halkın Sesi dergisine böyle bir çalışma için öneride bulunulmamıştır. Bu sebeple Halkın Sesi'nin böyle bir çabanın dışında kalması değil, olsa olsa Halkın Kurtuluşu dergisi tarafından *dışında bırakılmak istenmesi* söz konusu olabilir. Halkın Kurtuluşu dergisi, *"birlik arzusunu hayata geçirmekten"* söz etmekte, fakat uygulamada bu arzuyu göstermeyip, bölünmenin hayata geçmesine yönelmektedir.

Proleter devrimci bir birliğe hizmet etmeyen bu gibi çabaların başarıya ulaşmayacağından eminiz. Proleter devrimcilerin birleşeceği temeli ve bu birliğin muhtevasını tayin edecek olan, bütün devrimcilerin ve bizzat emekçi halkın mücadelesi olacaktır. Kişisel arzuların, hiç kimseyi birliğin içinde veya dışında bırakmaya gücü yetmez. Proleter devrimcilerin birliği meselesinde de, biz bütün devrimcilerin ortak çabasına, Marksizmin yenilmez gerçeğine ve halk yığınlarına inanıyoruz.

Halkın Kurtuluşu dergisi, dergimize *"ciddiyetsiz", "sorumsuz", "fırsatçı", "samimiyetsiz", "dürüst olmamak"* gibi suçlamalar yöneltiyor. Hiçbir gerçeğe dayanmayan ve tamamen havada duran bu küfürler, ideolojik mücadele yerine, devrimcileri duygusal yönden şartlandırma ve bazı önyargılar yerleştirme amacına hizmet etmektedir. Bu küfürleri, gerçeğe uymamak yanında bu açıdan da doğru bulmuyoruz. Yoksa küfürden korkmuyoruz. Fikirlerimizi savunduğumuz zaman, bırakalım küfür edilmesini, üzerimize fiilen saldırıldığı da olmuştur. Fakat bu tür mücadele yöntemleri, savunduğumuz görüşlerin yayılmasını ve bugün geniş devrimci çevrelerde benimsenmesini engelleyememiştir.

HALKIN SESİ